

CANVI CLIMÀTIC pàg 3
Barcelona tindrà aliments
i aigua de menys qualitat
i més mosquits i calor

ENTITATS pàg 15
Pròsper Puig ja és el nou
president de la Fundació
Barcelona Comerç

línia ^{14 anys} Nou Barris

Febrer 2023 · Núm. 148 · linianoubarris.cat

L'escola Víctor Català reclama un entorn només de vianants

Les famílies del centre diuen que la pacificació que vol fer el consistori es queda curta i continuen pressionant pàg 10

Cultura per barris

Torna el Barcelona
Districte Cultural

pàg 10

Foto: Josep Tobella/Barcelona Districte Cultural

EQUIPAMENTS pàg 10

Els veïns reclamen un poliesportiu al triangle d'Aiguablava

A FONTS pàgs 12 i 13

Cocaïna a la metròpoli: una realitat fora del focus

ESPAI LÍNIA pàg 7

S'estrena la primera mostra de premsa metropolitana

ASSESSORIA VIA JÚLIA
DES DE 1963

Honestidad y servicio,
nuestro valor desde 1963

Ahora es buen momento para
comprar tu nueva vivienda
y nosotros queremos ayudarte

Oficinas Centrales - Via Júlia, 61 - 08042 Barcelona - Tel. 933 506 400
Delegación - Via Júlia, 46 - 08016 Barcelona - Tel. 935 210 640

www.VIAJULIA.COM

Síguenos en:

BDC

BARCELONA DISTRICTE CULTURAL

El circuit cultural als barris

AUDIOVISUAL · CIRC · DANSA · MÚSICA · TEATRE

9 FEBRER - 5 MAIG 2023

Entrada gratuïta. Reserva prèvia districtecultural.barcelona

   #BcnDCultural

Barcelona
Capital Cultural
i Científica

 BARCELONA
CULTURA

Ajuntament de
Barcelona

premsa de
proximitat
metropolitana

*un recorregut per la història
a través de les seves capçaleres*

espai línia

Exposició oberta al públic

Girona 52, Barcelona

Una crisi feta a mida

» La vida a Barcelona en els pròxims temps patirà canvis importants a conseqüència de la crisi climàtica
 » Farà més calor, hi haurà noves malalties i el menjar i l'aigua, entre d'altres, també se'n ressentiran

Albert Alexandre
BARCELONA

Mentre hi ha qui encara s'entesta a afirmar que la crisi climàtica és una invenció, les institucions ja fa temps que es preparen per als canvis socials que el nou escenari generarà.

Tractant-se d'un fenomen global, cada regió del planeta viurà la crisi d'una manera o d'una altra. Així, si en indrets del Pacífic el problema serà la pujada del nivell del mar, en altres com Austràlia o Califòrnia el més preocupant seran els megaincendis.

Barcelona també tindrà una crisi climàtica feta a mida. Això és el que ha analitzat l'informe Canvi climàtic i salut a la ciutat de Barcelona, de l'Agència de Salut Pública de Barcelona (ASPB), en el qual l'organisme mira d'identificar els principals reptes de salut que haurà d'afrontar la ciutat.

COM SERÀ A BARCELONA?

Segons expliquen des de l'ASPB, en termes generals els climes mediterranis viuran un "augment de la temperatura i l'increment del nombre i la intensitat de les onades de calor". A més, ciutats com Barcelona hauran de fer front a "l'establiment d'agents infecciosos". D'altra banda, la capital catalana tindrà una manca d'aigua que farà que la seva qualitat, de la mateixa manera que passarà amb els aliments, baixi. A tot això caldrà sumar-hi un aire que, com ja es veu avui dia, estarà força contaminat.

Per contra, altres problemàtiques típiques de la crisi climàtica no afectaran la capital catalana. "En el cas metropolità, i a diferència del Delta de l'Ebre, la pujada del nivell del mar, en realitat, només farà retrocedir les platges",

Barcelona patirà més onades de calor i sequera i també hi haurà mosquits més mesos a causa del canvi climàtic. Fotos: Ajuntament de Barcelona i ACN

explicava el catedràtic de la Universitat Politècnica de Barcelona (UPC) José Antonio Jiménez Quintana en un reportatge al diari Línia. Encara que la pujada del nivell del mar no farà que barris sencers de la ciutat desapareguin, la vida a primera línia de mar sí que es podria fer molt difícil per culpa dels temporals.

LA CALOR, PRIMER PROBLEMA

Les temperatures extremes ja són una realitat a Barcelona. Amb tot, el fenomen que més preocupa és el que succeeix quan les dades del termòmetre s'enfilen. "A Barcelona, per al període 1992-2015, s'estima que es poden atribuir a la calor extrema 980 morts naturals en homes i 2.729 en dones", expliquen des de l'ASPB.

Tot això es tradueix de maneres diferents en funció de la classe social. "Els estudis han

identificat l'existència de desigualtats socials en l'associació entre la calor i la mortalitat", afirmen des de l'ASPB. Així, els barris més envellits i on hi ha edificis en pitjor estat són els que ho passaran pitjor.

MOSQUITOS A L'HIVERN?

Encara que aquests dies el fred s'ha instal·lat a la ciutat, el cert és que les temperatures d'aquest any estan per sobre de la mitjana. Això, a ulls de l'agència de salut, "afecta l'abundància i la distribució geogràfica i temporal dels vectors i dels reservoris dels agents infecciosos". Dit d'una altra manera, els mosquits, per exemple, tindran més possibilitat de sobreviure i aquest fet produirà "l'aparició de noves malalties a la ciutat".

Aquesta derivada del canvi climàtic també té una afectació

desigual en funció de la riquesa. "A Barcelona, el 59% de l'activitat dels mosquits es concentra als barris amb una renda baixa, i també és en aquests barris on més gent comunica incidències per rosegadors", afirma l'estudi de l'ASPB.

AIRE, AIGUA I MENJAR

Respirar, beure aigua i menjar són elements imprescindibles per a la vida humana. En els tres casos, els barcelonins viuran una situació d'empitjorament en els pròxims anys.

De l'aire ja se n'ha parlat i es coneix que la contaminació a la ciutat és responsable cada any del 13% de les morts naturals. Tanmateix, en els casos de l'aigua i de l'alimentació no hi ha tants estudis.

Pel que fa al menjar, i segons l'ASPB, els esdeveniments me-

teorològics extrems comprometen "la disponibilitat i la qualitat dels aliments" i ocasionaran "malnutrició". "El canvi climàtic també fa incrementar les malalties infeccioses transmèses pels aliments. A més, l'actual model alimentari fomenta malalties no transmissibles, com l'obesitat, les malalties cardiovasculars, el càncer i la diabetis", afegeixen des de l'ens públic.

Finalment, en el cas de l'aigua, tant de consum com de bany, l'organisme públic considera que la seva qualitat "pot empitjorar a causa de la disminució de les precipitacions i de l'augment de les pluges torrencials, les sequeres i la temperatura". Això provocarà l'aparició i la concentració de contaminants químics i microbiològics a l'aigua i augmentarà la incidència de malalties infeccioses.

Rep el diari en PDF i les últimes hores de **líniaNouBarris** a Telegram

La lupa

Dona, vida i llibertat

per Dilara Ekmen (CCAR)

Foto: Aleix Freixas/ACN

Quatre mesos després de la mort sota custòdia policial de Jina Amini, una jove kurda de 22 anys, les manifestacions i la repressió continuen d'una manera acarnissada a l'Iran. Jina –tot i que mediàticament se la coneix com a Mahsa– havia estat detinguda i fortament colpejada per la Policia de la Moral per no portar de manera correcta el vel. Volien obligar-la a fer un curs de reeducació de conducta perquè aprengués a ser una noia pudorosa.

Immediatament després del seu assassinat, les protestes liderades per milers de dones van estendre's per tot el país sota el crit de "Jin, Jiyan, Azadi" (dona, vida i llibertat). Aquest lema, que té origen en el projecte revolucionari kurd, té un significat polític que va més enllà d'un eslògan i es fonamenta en la idea que l'alliberament de la societat i la destrucció del capitalisme i de l'Estat passen per l'inexorable alliberament de la dona a tot el món.

Les diverses interseccions que travessaven la seva identitat han fet esclatar i mantenen unes protestes sense precedents al país persa, liderades per les dones i a les quals s'han sumat altres col·lectius i pobles que pateixen una doble o triple opressió i discriminació, com és el cas de kurds i balutxis a l'Iran. I també tenen el suport de nombrosos homes, als quals el pes d'aplicar i seguir normes conservadores també els cau com una llosa.

Cap país està absent de discriminació ni de violències cap a les dones, però n'hi ha alguns en els quals

la institucionalització social i política de la violència es converteix en una vulneració de drets humans flagrant i en una persecució específica per la senzilla raó de ser dona.

Aquest fet et converteix en una diana en l'àmbit públic per l'Estat, pels cossos policials, pels líders religiosos i pels homes del teu entorn social, alhora que també ho ets en l'àmbit familiar, on pares, germans i cosins es converteixen en els garants de la teva honra. La discriminació, la violència i les vulneracions de

El patriarcat es manifesta diferent segons on es visqui, però es fonamenta sobre la mateixa base

drets fonamentals en tots els àmbits posen en greu risc la vida de les dones, entesa com una vida lliure, autònoma i amb dignitat.

La violència, la persecució i la discriminació cap a les dones no se circumscriuen a l'àmbit legal quan se'ns atorguen menys drets. També es manifesten en aquells casos en els quals, encara que existeixin marcs normatius garants o amb certes garanties, el desplegament efectiu d'aquests drets és inexistent. També és important parlar de la violència que pateixen les dones quan transgredeixen normes socials que no necessàriament han de ser lleis, però que a

les seves comunitats, barris o països tothom acata i segueix. Això és d'absoluta rellevància, ja que és difícil de provar i, per tant, també es posa en dubte amb facilitat. I és important tenir-ho en compte tant allà com aquí, en el marc de les societats occidentals.

El sistema hegemònic patriarcal es manifesta de forma diversa segons on es visqui, però es fonamenta sobre la mateixa base: dominació i explotació de les dones i de la natura.

Podem parlar de l'Iran o de l'Afganistan, però en altres latituds i sota contextos socioculturals diferents trobem milers de dones que surten al carrer per protestar, per exemple, contra la penalització de l'avortament.

El debat és present aquests dies a l'Estat espanyol i hem vist el retrocés als Estats Units i a Hongria, igual que a Nicaragua, Hondures, el Salvador o Guatemala. L'Església catòlica i evangèlica, així com el conservadorisme polític, han segrestat en nom de la vida els drets reproductius de les dones, entre molts altres. De la mateixa manera que l'islam polític a l'Orient Mitjà, al nord d'Àfrica i en alguns països africans o asiàtics exerceix un control social i de classe a través del cos, dels atributs i del desig de les dones.

Per aquestes raons és fonamental tenir en compte les persecucions específiques que pateixen les dones, per donar-hi una resposta adequada a través del dret d'asil quan fugen d'aquestes situacions i arriben a les portes d'Europa.

Aquí es piula

El Twitter en paper

@GabrielGarroum

Les imatges d'edificis col·lapsant després del terratrèmol d'aquesta matinada [6-2-2023] a Turquia i Síria són devastadores. A Alep i al nord de Síria, després de més de deu anys de guerra, la fragilitat socioeconòmica i de les infraestructures fa que l'impacte sigui encara més punyent.

@ArrelsFundacio

[3-2-2023] Dues persones que vivien al carrer a Barcelona han mort aquesta passada nit i l'anterior. Tenien 64 i 42 anys. Les dues defuncions són "morts naturals". No sabem si el fred n'és la causa, però sí que tenien problemes de salut i haver de dormir al carrer és un risc constant.

@alexsastre83

Ha mort Paco Rabanne. Llegeixo a TVE que "des de 1939 vivia en França", com si la família hagués trobat feina allà. I no. Es van haver d'exiliar a França, el pare era un general de l'exèrcit republicà i va ser afusellat per les tropes franquistes. El blanqueig constant de la història.

@XavierGodas

Ha mort el meu veí. 93 anys. Una filla m'explica que duia 67 anys casat amb la nena que jugaven de petits. Nòvios des dels 14. Fàbrica i lliurar-ho tot a les filles. La parella ha viscut apassionadament des de la humilitat, m'assegura. La seva dona em diu: "Ya no la tengo."

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Gerardo Santos (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 6766-2010

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Districte Cultural

El Barcelona Districte Cultural torna un any més amb 235 espectacles repartits en 34 escenaris de tota la ciutat. A Nou Barris es podran veure tretze representacions de disciplines diferents a dos centres cívics: el de Can Basté i el Zona Nord.

pàgina 10

AV Trinitat Nova

La situació del solar del triangle d'Aiguablava sembla que es desencalla. Després de la lluita continuada de l'Associació de Veïns de Trinitat Nova perquè sigui un poliesportiu, el Districte engega un procés participatiu per decidir el futur de l'espai.

pàgina 10

Pròsper Puig

Puig relleva Salva Vendrell, el fins ara president de la Fundació Barcelona Comerç, que fa pocs dies va anunciar que deixava el càrrec. L'elecció oficial de Puig com a nou president de l'entitat es va fer el passat 2 de febrer.

pàgina 15

El + llegal

Línia Nou Barris.cat

- 1 *Tres menors investigats per agredir un professor en una escola de la Prosperitat*
- 2 *L'Ateneu Popular de 9 Barris i el circ: un vincle històric*
- 3 *La sagnia dels desnonaments a Nou Barris*
- 4 *Marcé: "No hem de posar en valor les icones de Barcelona, això ja ho fan Booking o TripAdvisor"*
- 5 *Aprobat el projecte d'obres d'un nou tram de la Meridiana a Nou Barris*

Els homes que no estimen les dones

per Susana Pérez

Foto: Martí Rodríguez/ACN

"Quants caps has hagut d'endur-te al llit per arribar on ets?" "Mal follada." "Què els has fet, als teus jefes, perquè et deixin publicar?" "Sort que no tens fills." Cada dia, milers de missatges com aquests arriben a les dones periodistes a través de les xarxes socials per fer la seva feina: publicar notícies als diaris i donar la seva opinió a la ràdio o a la televisió. Així ho van denunciar diferents professionals catalanes en l'acte *Ciberassetjament a les dones periodistes: una forma de violència creixent*, celebrat el mes de gener al Parlament de Catalunya. Un informe recent, encarregat per la Unesco i elaborat pel Centre Internacional de Periodistes, assenyalava que un 73% de les professionals d'arreu del món pateixen aquesta violència, que no només té conseqüències en la salut mental i la vida privada de les afectades, sinó també en el dret a la informació de la ciutadania.

"Em sap molt greu pel Dani". Són les primeres declaracions que fa l'entrenador del FC Barcelona, Xavi Hernández, només assabentar-se que el seu excompany d'equip ha ingressat a la presó de manera provisional

i sense fiança per una presumpta violació el 30 de desembre a la discoteca Sutton. Cap declaració d'escalf cap a la dona agredida de 23 anys. Hores després rectifica i expressa el seu "suport a la víctima i a totes les dones que pateixen aquest tipus de violència". Podríem haver-nos quedat aquí. Però les darreres afirmacions que es colen en l'opinió pública són les de l'advocat penalista que defensa Alves, Cristóbal Martell: "Hi ha col·lectius, com el feminista, que tenen una veu que va més enllà del que és raonable".

"És una mala mare, no ha pensat en els seus fills". Són les crítiques que ha rebut Shakira per escriure una cançó en què critica amb duresa, i amb mala educació –tot sigui dit, de pas–, la seva exparella i pare dels seus fills, Gerard Piqué. "Aguanta pels fills". "Pels fills, perdona". Són les paraules que han sentit les dones al llarg de

la història per mantenir el patriarcat. La dona submissa, la bona mare. La que es revela, la que s'estima o la que factura és "una mala mare".

Els homes que no estimen les dones diuen coses com aquestes. I pitjors. Aquestes són les que han ocupat l'escena pública en els darrers dies. Som al segle XXI i les futbolistes del Barça recullen les medalles de campiones de la Supercopa elles soles, sense que ningú els hi doni o pengi. Deplorable. Encara més si ho comparem amb la grandiloqüència i la pompa dels mateixos actes en els campionats masculins.

"Quantes caps has hagut d'endur-te al llit per arribar on ets?" Una frase que no sentim mai pronunciada per una dona i adreçada a un home. Una frase lamentable, sí. Però una frase que si estigués normalitzada demostraria que hem assolit la igualtat. També a les xarxes.

Línia Nou Barris no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#EsmenaALaTotalitat

#MorEspinàs

#TemporalDePluja

@**agenciaacn**: Junts anuncia que presentarà una esmena a la totalitat als pressupostos de la Generalitat per haver "triat la confortabilitat autonòmica".

@**Carles_Porta**: Ha mort Josep Maria Espinàs, l'escriptor més senzill i més gran que he tingut el plaer de llegir. Em va ensenyar que simplicitat i humilitat eren enormes valors.

@**q_u_i_m_**: Aquesta llevantada [...] arriba a tot arreu, especialment on més falta feia, i quasi de regal, atès que el febrer és un mes força sec. Benvinguda!

El xalet

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC

Fa uns mesos, vam rebre al despatx uns clients que volien fer-se un xalet. Ens anàvem mirant de reüll entre els companys mentre conversàvem amb ells. Feia molt de temps que ningú no ens demanava un xalet.

Els darrers clients ens havien demanat cases. Alguns, cases de primera residència per viure-hi tot l'any, altres, segones residències, cases de vacances fora de la ciutat. La veritat és que l'ús que li donaran a l'habitatge és una cosa que sorgeix a les primeres converses, però en aquest cas, el xalet, dit així, el vam relacionar sense dubtar-ho amb una casa de cap de setmana. Ningú viu en un xalet.

Recordo la primera vegada que vaig sentir la paraula. Devia tenir set o vuit anys, pels volts del final de la dècada dels 70. El meu oncle es va comprar un solar a prop de Maçanet de la Selva –llavors tampoc ningú l'anomenava terreny–, on pretenia fer-se un xalet per als caps de setmana.

Per a la família va ser una notícia bomba, una cosa fora del nostre abast, fins i tot de la nostra imaginació. Solíem passar les vacances, com la majoria de les persones, en cases de familiars en algun poble, o bé fent càmping. Calculo que, en aquella època, el meu pare tenia un Seat 124 Special de color granat, que pagava puntualment cada mes. Era el nostre mitjà de transport per a tot, vacances incloses. Recordo el dia que li va instal·lar una bola de remolc a la part del darrere, per anar a buscar la rulot, una Hergo Gacela nova de trinca, també pagada a terminis. Una casa amb rodes que ens seguiria a tot arreu i amb la qual passaríem els millors anys de la nostra vida.

L'anunci del xalet del meu tiet –en realitat ell en deia “xalé”– ens va sorprendre per inabastable. Viuïem de lloguer al barri del Clot a Barcelona i amb prou feines es pagaven els col·legis a final de mes, així que, pensar a comprar una segona casa era una cosa inimaginable per a nosaltres. El meu pare argumentava amb despit –cosa que jo compartia sense ombra de dubte– que per què voldria algú una casa quieta en un lloc podent tenir-ne una amb rodes i portar-la a tot arreu. Quina meravella, pare... Ni Roberto Benigni.

La cosa és que, amb el temps, la gent es va anar fent xalets. Van arribar els 80 i els embussos de cotxes a les entrades i sortides de les grans ciutats van començar a ser habituals. A Barcelona, una ciutat

d'esquena al mar, sense platges, sense rondes i pràcticament sense espais verds o de lleure, la gent s'escapava el cap de setmana, fugint de la ciutat. A la Prefectura de Trànsit, es desplegava l'operació sortida i l'operació retorn, un llenguatge caspós al qual ens vam començar a acostumar i que reflectia la magnitud de la tragèdia. Els que ja no podien fer-se un xalet es van començar a comprar apartaments en blocs residencials; sortien del seu pis de la ciutat i es posaven en un altre d'una urbanització de l'extraradi d'algun poble, a la costa o a la muntanya.

**En una ciutat més precària,
aflorava amb facilitat el caràcter
nòmada de les persones**

Rulot Hergo Gacela de 1978. Foto aportada per l'autor

El nostre càmping a Blanes, en un altre temps terra indomable dels capricis del Tordera i el seu delta, va acabar envoltat de blocs d'habitatges que ens miraven desafiadors com si fóssim Arapahoes en un gueto reparcel·lat. La cala de Sant Francesc, aquella platja salvatge on cuinàvem sardines les nits d'estiu, es va omplir de xalets i d'aparcaments de cotxes a cel obert.

La nostra casa amb rodes va quedar relegada a les aventures de les vacances d'estiu, gairebé sempre en acampada lliure. La vall de Pineta, Ordesa o Benasc, llocs que, llavors, encara estaven fora de l'abast del turisme massiu. Però els hiverns inactius

en un cementiri per a caravanes li van donar l'estocada definitiva fins que ens en vam desfer.

Afortunadament, la ciutat va canviar, en aquella època. La transformació de la Barcelona olímpica va deixar un llegat de platges, espais lliures i oferta cultural que, a poc a poc, van anar atraient els seus habitants i altres turistes. En una ciutat oberta al mar, ja no es feia tan urgent escapar-se el cap de setmana.

Avui molta gent jove ja no té cotxe, sens dubte perquè cada cop són més cars i comporten més despeses, però també per un cert canvi d'actitud. Els dies festius a la ciutat ja no són la desolació que eren en dècades anteriors; darrerament ni tan sols el mes d'agost. A la gent li agrada la ciutat. No considera una condemna quedar-s'hi el cap de setmana, de la mateixa manera que no considera un privilegi tenir un xalet on passar-se el diumenge tallant la gespa o arreglant la teulada. Sembla que hi ha altres prioritats. Les cases, com els cotxes, són per viure-les.

Malgrat totes les virtuts d'aquesta ciutat més ordenada i més segura, però, hi havia alguna cosa d'aquella Barcelona de Vázquez Montalbán que em genera certa nostàlgia. Potser per la fragilitat de llocs com els xiringuitos de la Barceloneta o els enginyosos llocs de pesca que la gent es construïa en una escletxa, entre les roques del trencaones. Una ciutat on et podies topar a cada cantonada amb una foguera de mobles vells per la revetlla de Sant Joan o saltar la tàpia del col·legi Claret per jugar a futbol fins a les tantes. Una ciutat on el paisatge urbà i domèstic es creava per apropiació, com una conquesta territorial. En una ciutat indubtablement més precària, aflorava amb facilitat el caràcter nòmada de les persones, una actitud exploradora ancestral que ens ha fet conquerir el món i ens empeny a descobrir-ne d'altres.

A l'època en què vam comprar la nostra rulot, l'arquitecte italià Aldo Rossi construïa a Venècia la seva proposta de Teatre flotant del Món per a la Biennal d'Arquitectura. El teatre va arribar a creuar l'Adriàtic fins a Dubrovnik. M'agrada pensar que devia dir alguna cosa semblant: “Qui voldria repetir la funció sempre al mateix lloc podent navegar per tot arreu...”.

Potser ha arribat el moment d'afrontar el disseny del xalet dels nostres clients amb valentia, posant-li un parell de rodes.

Les millors
perles

Els nous trens de Renfe per al nord de la península no caben als túnels. Un error de càlcul ha portat a aquesta absurda situació, que ha afectat especialment Cantàbria i que ja ha provocat dos cessaments. Havia de ser Renfe.

Un robatori per valor de 80.000 euros a Sevilla. Us imagineu de què pot ser? Efectivament, de joguines sexuals. En concret, set vibradors caríssims que estaven fets d'or i d'acer i que valien entre 2.000 i 17.000 euros.

Un cartell de festival amb Rosalía, C. Tangana i Bad Gyal. Seria molt difícil i car d'aconseguir el 2023, però el 2017 era el cartell del Festival Acústica. El completaven, atenció, Jair Domínguez i Buhos. Ho ha recuperat Jordi Garrigós a Twitter.

Havien de pujar a l'avió i els van dir que el bitllet del bebè també s'havia de pagar. La solució: deixar el nadó al taulell de facturació. Va passar en un vol de Ryanair a l'aeroport de Tel-Aviv, on els pares van ser detinguts.

United Nations Humanitarian LA FOTO

Oriol Duran:

“La premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”

Francesc Fàbregas:

“És molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”

Josep Ritort:

“El que fa diferent Barcelona d’altres ciutats és la vida de barri, i per això seguim tenint mitjans de paper que fan barri”

David Centol:

“Totes aquestes més de 90 capçaleres formen part d’una oportunitat periodística: la visió metropolitana”

Fotos: Joanna Chichevitzky

Espai Línia inaugura la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona

Andreu Asensio
BARCELONA

Més d’un centenar de persones van acudir el passat divendres 27 de gener a l’Espai Línia per a la inauguració de *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història*. Es tracta de la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona i repassa la història i la rellevància d’aquest fenomen a través de 90 capçaleres històriques dels barris de Barcelona i de l’àrea metropolitana. Entre els assistents, va destacar la presència de personalitats del món polític i cultural, com Dolors Sabater, Xavier Trias, Josep Martí Blanch, Fèlix Riera o Ana María Aguirre.

La mostra combina edicions originals, facsímils i reproduccions ben contextualitzades històricament per poder entendre el paper que han tingut aquestes publicacions a l’hora de mantenir informats els ciutadans durant tants anys. Els textos del professor Joan M. Corbella ens acompanyen per tota la sala recordant que el futur de Barcelona i de la seva rodalia implica entendre i potenciar la proximitat metropolitana. L’exposició ha comptat amb el suport de la Secretaria de Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya.

EL PODER DE LA COMUNICACIÓ LOCAL

Oriol Duran, secretari de Mitjans de Comunicació i Difusió de la Generalitat; Francesc Fàbregas, president de l’Associació Catalana de la Premsa Comarcal (ACPC); Josep Ritort, secretari general de l’Associació de Mitjans d’Informació i Comunicació (AMIC); i David Centol, editor del Grup Comunicació 21, van intervenir per reivindicar el paper de la premsa de proximitat metropolitana en el mapa de la comunicació catalana.

Duran va fer un elogi de la premsa de proximitat i va destacar precisament la seva habilitat per obrir nous mercats. “És una premsa que es va avançar en una cosa que avui tothom vol fer: la segmentació dels públics i arribar a audiències específiques”, va afirmar. Per la seva longevitat i la seva fortalesa, Duran va destacar que “la premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”.

Francesc Fàbregas, president de l’Associació Catalana

de la Premsa Comarcal (ACPC), va començar fort: “Ni la pandèmia ha pogut amb nosaltres”. I va explicar per què la comunicació local és tan important des d’un punt de vista global: “Parlar de premsa comarcal és parlar de país, del que passa als pobles, a les comarques. Per a nosaltres, això és cabdal, i per això tenim una salut molt bona. I és molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”. Fàbregas, això sí, va fer una crida al sector per poder mantenir i fins i tot ampliar la força del periodisme de proximitat: “Necessitem editors forts que no depenguin de les subvencions, capaços de crear sinèrgies. Amb ells continuarem existint i seguirem endavant”.

Josep Ritort, secretari de l’Associació de Mitjans d’Informació i Comunicació (AMIC), va destacar per què és tan important la premsa de proximitat al nostre entorn: “El que fa diferent Barcelona d’altres grans ciutats és la vida de barri. És el lloc on vas créixer, on treballes i on vols viure. I per això a Barcelona i a l’àrea metropolitana seguim tenint mit-

jans de paper que fan aquest barri”. Segons Ritort, “la proximitat interessa, perquè és un servei per a la vida metropolitana”. I una bona mostra d’aquesta força són els 114 mitjans en català que l’AMIC té a l’àrea metropolitana.

David Centol, editor del Grup Comunicació 21 i promotor de l’exposició, va apel·lar al valor més emotiu de la mostra: “Cada una d’aquestes més de 90 capçaleres és un tros d’història local, un pedaç de vida, un relat que mereix ser escoltat, i totes formen part d’una oportunitat periodística: la visió metropolitana”. Per

a l’editor, és qüestió de temps que més assumptes urbans es gestionin des d’una òptica metropolitana. I un d’ells és la comunicació: “El territori mediàtic metropolità està naixent. I amb les seves 21 edicions, *Línia* n’és un exemple que ja es troba en un moment dolç de reconeixement de la seva visibilitat. El seu potencial de creixement és enorme i ho podrem comprovar en els anys vinents”.

La mostra *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història* es pot veure a l’Espai Línia (carrer Girona, 52, Barcelona) fins al 30 de maig.

Història viva de la comunicació i de la reivindicació

► Els assistents a l’acte van visitar atentament l’exposició. Cadascú s’acostava al panell on hi havia les capçaleres del seu barri i recordava en veu alta com les havia descobert i les seguia. I molts visitants comentaven perplexos la gran varietat de capçaleres que existien i que encara existeixen a Barcelona i a l’àrea metropolitana. Menció especial per a les joies de la corona, les edicions originals i els facsímils, del *Diari de Barcelona*, *La Veu de Sant Martí* o de *Sarrià*, que van atraure moltes mirades.

Però més enllà de la història,

David Centol va voler destacar la faceta més reivindicativa d’aquesta exposició: “Recordem la importància de la premsa local com a instrument reivindicatiu. La guerra civil va tallar de soca-rel la veu dels barris, i fins als anys 50 la premsa local no va tornar a sortir al carrer. Tímida, van començar a sorgir capçaleres tolerades pel règim, fins que als anys 70 va esclatar el fenomen de la premsa de barris. A Sant Andreu, a Horta, a Gràcia o a Sants, però també a Badalona, a Santa Coloma de Gramenet o a l’Hospitalet, el fenomen va ser imparable”.

Tribuna

Giuseppina Giuliano o Josefina Julià

per Ferran Falcó, president de Restarting Badalona

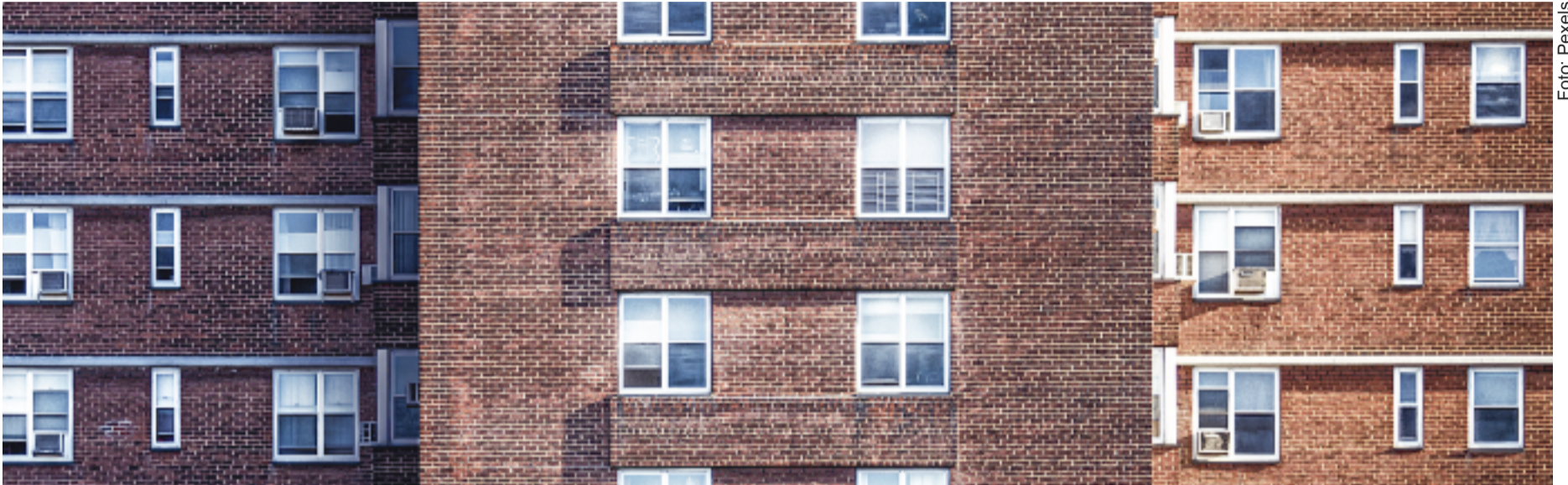

Foto: Pexels

Ara fa vint anys, VINT, que al solar que l'Institut Català del Sòl té a l'antiga fàbrica de l'Estrella de Badalona hi vàrem prometre la construcció de 375 habitatges de protecció oficial. Fa 8 anys, VUIT, que es redacta el planejament de les Tres Xemeneies, que en preveu al voltant d'uns 400 d'aquesta tipologia. I jo, pel meu passat, també en soc responsable.

A cada ciutat metropolitana, i a la capital, hi podem trobar exemples de desenvolupaments eterns, o per començar, de fa més d'una dècada. Entremig hi ha hagut la crisi immobiliària, la crisi de les caixes i dels bancs, la pandèmia, la guerra i també noves lleis d'urbanisme, de contractes i de transparència que han anat posant elements de "garanties" que han contribuït clarament al fet que, per totes aquestes raons combinades, fer habitatge a Catalunya hagi esdevingut una missió titànica. Aquests atenuants no exculpen els que hem estat als governs, però ajuden a explicar que l'urbanisme és una gimcana molt complicada de fer.

I això tenint en compte expressions com la d'"emergència habitacional" o tantes altres que els polítics i els teòrics s'han anat empescant per posar de manifest que a Espanya som a la cua de la construcció d'habitatge protegit. En aquesta matèria, des dels àmbits públics, reguladors i executius s'ha insistit a prendre mesures en contra de qui en té, en contra de qui en fa i en contra de qui en compra. Augments fiscals en forma d'impostos i taxes, i obligacions de cobrir tot allò que des del món públic no s'ha fet.

En els darrers anys, per fi, en l'àmbit metropolità s'ha promogut un concurs perquè públics i privats poguessin abordar conjuntament la producció d'habitatge protegit. I s'ha constituït una societat -HMB SA- per, teòricament, fer milers d'habitatges. Abans, però, ja s'havien aprovat planejaments consorciats amb ajuntaments per fer que el Govern català i els locals promoguessin habitatge, amb un èxit ben escàs. Molts d'ells es van desfer, perquè pretenien fer habitatges allà on no hi ha demanda suficient. Crear els instruments on no hi ha demanda no acostuma a sortir bé. Però com deia, aquesta col·laboració publicoprivada sí que podria reeixir. Ho veurem.

Sigui com sigui, l'administració sempre ha anat prenent mesures per mirar de contribuir a augmentar el parc d'habitatge públic. No tot han estat fracassos. La possibilitat de comprar-ne de fets als privats ha estat, aquesta sí, una bona mesura. Però moltes altres, sobretot les

que tenen a veure amb mostrar un món de bons i dolents, han esdevingut neutres o dolentes. La darrera, el topall dels preus del lloguer, que els ha fet augmentar i ha tret habitatges d'aquesta tipologia del mercat.

Per fer habitatge, públic o privat, no hi ha més cera de la que cremarà en les següents frases. Per fer habitatge, deia, és fonamental tenir una economia en marxa. Que rutlli, que hi hagi feina. I que la feina permeti obtenir uns sous que siguin suficients per adquirir préstecs, i tornar-los. Si no tens feina, no pots accedir a cap habitatge. Pots mirar de trampejar, amb lloguers socials i amb alguna ajuda, però seràs a la roda de l'escassetat d'una oferta que sempre serà insuficient i, gairebé sempre, dolenta. I tampoc podràs accedir a una provisió pública d'habitatge, perquè sempre hi haurà un preu a pagar i una obligació i una responsabilitat dels gestors públics a complir.

Com resoldre una qüestió evident, que afecta tota mena de gent amb ingressos, siguin molts o pocs? S'ha de generar oferta de lloguer. S'ha d'escurçar la burocràcia. S'han d'emetre llicències en 90 dies i no en 400. S'ha d'incentivar fiscalment l'estalvi destinat a l'habitatge. S'han de transformar infraestructures i/o sòl per generar sostre edificable. Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. I no ho volem. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper. I és per això que, si no podem viure a la ciutat on treballem, necessitarem arribar-hi. Com als 80 es va crear una xarxa de metro més enllà de la capital, hem de fer una xarxa ferroviària més enllà de l'àmbit metropolità. I distribuir-hi activitat en anelles, perquè no tothom tingui el seu pa a Barcelona, sinó que el pugui tenir als Vallesos o a la Catalunya Central.

Avui, la gent sola, la gent jove i la gent nouvinguda a l'àrea de Barcelona i a Barcelona ciutat tenen molt complicat trobar un habitatge o llogar-lo a un preu possible. Aquesta setmana hem llegit la història d'una senyora que cada dia treballa a 700 kilòmetres de casa seva, netejant una escola. Viu a Nàpols i va fins a Milà. En tren d'alta velocitat. Que no hi hagi "Joseps o Josefines" a casa nostra depèn de si som capaços de flexibilitzar-nos, de crear riquesa en equilibri i de trobar el punt mitjà entre una fiscalitat que no ofegui i uns sous que puguin defensar ciutadans independents.

“

Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper

”

Flaixos

@jcolome87: Avui [7-2-2023] per fi cau l'absurda mesura de dur mascareta al transport públic, en part per la negativa de molta gent a seguir aquesta absurditat.

@conkayzeta: Canviar d'ulleres és el posar-se bòtox dels miops (et canvia la cara amb efectes a llarg termini i, si surt malament, no pots fer control+Z).

@andreuginola: Quina paraula us costa dir en castellà sense que sembli que sou d'un poble de 350 habitants de la Garrotxa? A mi em costa molt dir bé "precisión".

Carrers amb memòria

» Personatges històrics i més dones destaquen en els últims canvis de nom als carrers i places
 » Qualsevol persona pot promoure un canvi de nom en el nomenclàtor del districte

Nou Barris feminitza el nomenclàtor amb una plaça per a Lluïsa Alba i l'afegit "àvies" a la placeta dels avis de Porta. Fotos: Ajuntament

► Les ciutats no són rígides. Malgrat que estan pensades per durar durant generacions, viuen en constant evolució. Són, podríem dir, éssers canvians. Això ho percebem en aspectes tan evidents com l'urbanisme. N'hi ha d'altres potser no tan obvis, però també reflex de les etapes vitals que viu una ciutat al llarg de la seva història. I un d'aquests aspectes és el nomenclàtor. Els noms dels carrers no responen només a la necessitat d'ordenar la ciutat. Són, també, una manera de manifestar-se al món, una manera de definir-se. I, per això, també estan en constant evolució.

A Nou Barris, en els darrers anys s'han promogut canvis de nom als carrers del districte que responen a la necessitat d'adaptar-se als nous temps. Alguns per preservar la memòria històrica dels barris; d'altres, per contribuir a la feminització del nomenclàtor.

En el primer cas trobem la recentment batejada plaça dels Maquis, ubicada entre els carrers de Valldemossa, Alcúdia i Felanitx, a Porta, en un espai que mai no va tenir nom pròpiament. En el marc d'un procés participatiu es va aca-

bar decidint posar-li aquest nom en memòria del considerat darrer maqui, Josep Lluís Facerias (foto de dalt a l'esquerra), assassinat per la policia ben a prop de l'espai en qüestió.

En aquest mateix context reivindicatiu de la memòria històrica apareix la denominació de plaça de Lluïsa Alba, al Verdun. La proposta va sorgir de l'Associació de veïns i veïnes de Verdun, i reconeix la tasca d'aquesta treballadora social i educadora de carrer i una de les ànimes de la Fundació Pare Manel. El seu activisme social i cultural va ser fonamental en el desenvolupament i millora d'un barri que durant els anys vuitanta i noranta va patir una gran transformació. En agraïment, se li ha dedicat un espai fins llavors sense nom, ubicat dins del que es coneix com les "viviendas del Gobernador", entre la Via Favència i el carrer de Luz Casanova.

El de la plaça de Lluïsa Alba és, també, un canvi per aconseguir que més dones donin nom als carrers de Barcelona. En aquest sentit, val la pena destacar el canvi de placeta dels Avis pel de placeta de les àvies i els avis, al barri de Porta. Impulsat pel Consell Plenari de

Nou Barris, el canvi responia a un acord de la Taula de Memòria Històrica de Nou Barris i és fruit d'una llarga reivindicació de les entitats del barri. Està ubicada entre els carrers Artà, Escultor Ordóñez i el passeig de Valldaura, i respon, com dèiem, a la voluntat de feminitzar el nomenclàtor i fer-lo més inclusiu.

Els darrers canvis aprovats a Nou Barris són el de la denominació de la plaça dels Colors a l'espai situat entre els carrers de Moixeró, Vallcivera i Rasos de Peguera, que abans tenia el nom de plaça de l'Aqüeducte. S'ha optat per aquesta solució per no confondre aquest espai amb el del parc de l'Aqüeducte, situat a l'antic camp de futbol Ciutat Meridiana. Com en el cas de la plaça dels Maquis, el nou nom va sorgir d'un procés participatiu. Finalment, a les Roquetes, se situa actualment la plaça Trobada a l'espai situat entre els carrers de Nou Barris i Portlligat. El nom va ser una proposta del veïnat i de l'Ateneu Popular Nou Barris. Antigament coneguda com a plaça Pla de Fornells, quan es va tancar el llac en va sorgir una plaça.

Els canvis de nom

Lluïsa Alba tindrà una plaça. Foto: Ajuntament

► El mateix Ajuntament o qualsevol persona, entitat tant pública com privada o associació pot proposar un canvi de denominació d'un carrer. Cal fer-lo arribar a la Ponència del Nomenclàtor, comissió presidida pel primer tinent d'alcalde i composta per representants de diversos sectors municipals: de Via Pública, de Cartografia, d'Urbanisme, de Població, de Relacions Institucionals i Esports, de Patrimoni i del Programa Municipal per a les Dones, que promou la pre-

sència de la dona en els noms dels carrers de Barcelona.

Quan la Ponència rep la proposta, l'estudia i consulta els districtes. En cas d'acceptar-la, eleva la proposta a l'alcalde o alcaldessa, que s'encarregarà de signar l'aprovació definitiva del canvi.

Per poder dedicar un carrer a un personatge, han d'haver passat cinc anys, com a mínim, des de la seva mort. L'única excepció a aquesta norma és que en vida se li hagués atorgat la Medalla d'Or de la Ciutat.

L'escola Víctor Català reclama un entorn només per a vianants

» L'Ajuntament té previst fer la pacificació, però l'AFA demana més
» Les diverses parts es van reunir per discutir com serà el projecte

URBANISME ▶ L'escola Víctor Català, a la Prosperitat, continua lluitant per aconseguir que l'entorn escolar al carrer de Santa Engràcia sigui 100% per a vianants. Després de més d'un any de negociacions amb l'Ajuntament, el passat 30 de gener l'AFA i la direcció del centre, l'Associació de Veïns de Prosperitat, representants polítics i tècnics municipals van mantenir una reunió per encarrilar el projecte.

I és que ara per ara, segons explica la presidenta de l'AFA de l'escola Víctor Català, Meri López, el consistori té previst només pacificar l'entorn escolar i "no fer-lo exclusiu per als vianants". I és que López afirma que les famílies demanen aquest següent pas des del novembre del 2021, quan van fer una primera proposta de millora de l'entorn: "La pacificació es queda curta, volem que sigui una zona de vianants al 100%".

L'escola vol un entorn sense cotxes. Foto: Arxiu

L'AFA, en paraules de Meri López, també denuncia que el desembre del 2021 el Districte va concloure que el projecte de fer la zona exclusiva per a vianants era viable.

Amb tot, un últim motiu pel qual l'AFA considera que la pacificació total de l'entorn s'ha de fer ja són les obres que l'Ajunta-

ment ha de fer al solar de la Ideal Flor, davant de l'escola. López explica que allà hi faran la biblioteca del districte amb una zona verda de vianants i que "esperar a fer de vianants l'entorn escolar quan es facin les obres no té sentit". Per tot plegat, el 10 de febrer van tallar el carrer de Santa Engràcia per protestar.

Patrimoni | Nou pas per recuperar el Rec Comtal

El govern municipal ha impulsat la recuperació del patrimoni, la memòria i la biodiversitat del Rec Comtal, el gran canal hidràulic construït a mitjan segle X per abastir d'aigua la ciutat fins a mitjan segle XX.

Volen un poliesportiu per al triangle d'Aiguablava

EQUIPAMENTS ▶ El pròxim 14 de febrer el districte ha programat la primera sessió informativa que engegarà el procés participatiu per decidir el futur del triangle d'Aiguablava.

La sessió es farà al Casal de Barri Trinitat Nova i la intenció de l'Ajuntament i les entitats que hi participin és començar a posar fil a l'agulla per decidir quin serà el futur equipament que ocupi l'espai del solar.

Els veïns ja fa temps que es

queixen de la manca d'equipaments al barri i, segons explica l'Associació de Veïns de Trinitat Nova, fa anys que reclamen que al triangle d'Aiguablava s'hi posi un poliesportiu: "L'Ajuntament ja ens havia deixat caure que ens en podem beneficiar quatre barris, així que insistim per tal que es construeixi l'equipament esportiu", conclouen.

Tot apunta que des del consistori també s'apostarà perquè al solar es faci un poliesportiu.

El solar actualment es fa servir d'aparcament. Foto: Arxiu

El festival arriba a Nou Barris un any més. Foto: BCN Districte Cultural

Un Nou Barris d'espectacle

CULTURA ▶ El Barcelona Districte Cultural torna un any més amb 235 espectacles repartits en 34 escenaris de tots els districtes de la ciutat. A Nou Barris, la xifra d'espectacles és de 13 repartits en dos equipaments: el Centre Cívic Can Basté i el Centre Cívic Zona Nord.

Així doncs, el circuit cultural que agrupa actuacions musicals, teatrals, de dansa, de circ i tota mena d'espectacles per a tots els públics va començar el

passat 11 de febrer tant a Can Basté com a Zona Nord.

En el cas del Centre Cívic Can Basté l'actuació debutant va ser *Paisatges. Estudi #1*, un espectacle de dansa de la companyia CreaMoviment. I en el cas de Zona Nord el primer espectacle que es va fer també va ser de dansa, en aquest cas *Hacemos como que bailamos*, de Unaiuna.

Amb tot, Can Basté acollirà tres espectacles més i tots diferents entre ells, ja que seran tea-

tre, circ i música. El pròxim que es podrà veure a l'equipament serà l'11 de març amb l'obra de teatre *No es país para negras* i la darrera serà el 29 d'abril.

D'altra banda, el Centre Cívic Zona Nord serà el que aculli el gruix de les actuacions. I és que a part de la que ja s'ha fet, n'acollirà vuit més i s'allargaran fins al 22 d'abril. La pròxima actuació serà el 15 de febrer amb el cine per a infants *Petits herois*, impulsat per Petit Cineclub.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

348 persones es beneficien del Connectem Barcelona

» El projecte pilot d'inclusió digital a la Trinitat Nova ha reduït l'impacte de la bretxa digital
 » Proporciona dispositius, connectivitat i un servei d'acompanyament i de capacitació digital

L'acte de tancament del projecte, que aposta per trencar bretxes digitals, es va celebrar el passat 25 de gener al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. Fotos: Ajuntament

► Connectem Barcelona, el projecte pilot municipal d'inclusió digital a la Trinitat Nova, ha acabat amb un balanç positiu i d'èxit. Durant més d'un any s'han proporcionat dispositius, connectivitat i un servei d'acompanyament i de capacitació digital a 348 persones per reduir l'impacte de la bretxa digital en un territori amb necessitats de suport especials.

L'objectiu principal del projecte era avaluar l'impacte que té entre la població beneficiària del programa el fet de disposar d'ordinadors portàtils i de connexió a la xarxa, i determinar si en millora l'aprofitament quan s'acompanya d'accions de capacitació i formació digital.

TASQUES EDUCATIVES
 L'èxit del projecte es fa palès en l'augment de l'ús sistemàtic que s'ha fet dels dispositius electrònics per a tasques educatives o laborals o tràmits en línia. Així, s'ha incrementat un 30% l'ús d'eines associades al correu electrònic, i un 20% l'ús de dispositius electrònics i Internet per fer formació en línia. També és un bon indica-

dor que el percentatge de persones usuàries que no feien seguiment de les tasques i dels deures dels seus fills i filles a través dels dispositius electrònics hagi disminuït, del 43% al 24%.

L'informe destaca també l'interès mostrat per les persones beneficiàries, no només per poder disposar de dispositius i dades il·limitades, sinó també per l'oportunitat de millorar els co-

Més d'un 70% de les persones usuàries han estat dones

neixements i l'autonomia i aprofitar totes les possibilitats de l'entorn digital.

Aquest suport l'han ofert agents TIC, persones amb tasques de capacitació que han ajudat a resoldre dubtes relacionats amb l'entorn digital o han redirigit les persones usuàries als cursos i itineraris específics de capacitació bàsica de Barcelona Activa.

L'avaluació qualitativa del Connectem Barcelona permetrà definir quines són les polítiques digitals més adequades que es poden desplegar pròximament per eliminar la bretxa digital a tota la ciutat i afavorir una transició digital justa.

DUES BRETxes

En aquesta prova pilot han participat 348 persones, un 72% de les quals eren dones. El projecte ha donat cobertura a persones de més de trenta nacionalitats, amb un 50% dels participants en situació d'atur. Si bé la majoria ja tenien connexió a Internet a casa abans de començar el projecte, el 84% de les persones beneficiàries no tenien ordinador abans de participar en el projecte.

A més, s'hi han implicat una trentena d'entitats i empreses, com operadores de telecomunicacions, fabricants de dispositius digitals i programari i entitats del tercer sector, del districte de Nou Barris i del barri de la Trinitat Nova, i entitats representatives de l'ecosistema tecnològic a Catalunya, que han fet possible el projecte.

La pandèmia, clau

Foto: Ajuntament

► El 14 de març de 2020, tancades a casa, moltes persones van aconseguir mantenir una certa normalitat gràcies a la tecnologia. Es van adaptar al teletreball, van seguir classes a distància i van mantenir el contacte amb família i amics de manera virtual. Això va ser així per a la majoria, però no per a tothom.

Des de l'Ajuntament, ràpidament es va detectar que a moltes llars els va ser impossible continuar amb les seves vides en el nou format virtual. Més tard, gràcies a l'Enquesta sobre la bretxa digital a Barcelona 2020, es va saber que al

voltant de 8.000 famílies no disposaven d'accés a Internet a casa, que moltes altres no tenien els dispositius adequats per seguir les classes a distància, i que part de la ciutadania no tenia els coneixements necessaris per dur a terme tràmits virtuals, fer videotrucades o enviar un correu electrònic.

És en aquest context que va néixer el programa Connectem Barcelona: un projecte pilot, d'un curs escolar de durada, que es posava com a meta reduir les desigualtats digitals entre famílies de la Trinitat Nova, un dels barris de la ciutat més afectats per la bretxa digital.

A la regió metropolitana, el consum de cocaïna està associat a la festa més que no pas a les feines estressants. Foto: Mossos d'Esquadra

El dia que els investigadors van analitzar dotze lavabos del Parlament britànic, es van trobar una sorpresa. En onze –entre els quals un de proper al despatx del primer ministre d'aleshores, Boris Johnson– hi havia traces de cocaïna. També es van trobar rastres d'aquesta substància prohibida als lavabos que feien servir els periodistes. La investigació, publicada a finals del 2021 pel diari *The Sunday Times*, va posar en evidència una realitat que feia temps que se sabia als passadissos de Westminster: la cocaïna és una droga d'ús comú a la política. Alhora, aquell descobriment va obligar el president de la cambra, Lindsay Hoyle, a posar-se en contacte amb la policia metropolitana de Londres perquè iniciés una investigació.

Els fets, que van avergonyir la política britànica, també són una mostra de com funciona el consum de la cocaïna, i per extensió el seu comerç, i la manera com les autoritats persegueixen la seva distribució. A diferència d'altres substàncies associades a la marginalitat, com podrien ser l'heroïna o la metamfetamina, als països rics aquesta droga té a veure amb les altes esferes. Segons explica Mireia Ventura, de l'ONG dedicada a l'anàlisi química de drogues Energy Control, "la cocaïna es relaciona amb les classes socials altes". "No és com l'*speed*, que produeix un efecte similar però val 20 euros el gram, sinó que és cara i no tothom pot comprar-la", afegeix. En la mateixa línia s'expressa l'agent i portaveu del sindicat dels Mossos d'Esquadra USPAC Albert Palacios quan diu que els consumidors d'aquest producte poden ser "jutges, advocats, empresaris... De fet, tothom".

A banda, la cocaïna, tot i que no acostuma a obrir telenotícies ni a ocupar el debat públic, és una droga molt present a la nostra societat. De fet, podem afirmar que la posició tant de Barcelona com de la metròpoli en el mercat global d'aquesta substància és cabdal. La regió és una de les capitals mundials de la cocaïna.

EPICENTRE CONTINENTAL

L'any 2017, la metròpoli de Barcelona es va convertir, per davant de Zuric i d'Anvers, en la regió europea on més cocaïna es consumia. Així ho va determinar una investigació de l'European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (EMCDDA), en què s'anàlitzava la presència d'aquesta substància a les aigües residuals de la depuradora del Baix Llobregat. L'equipament dona servei a part de Barcelona i Sant Just i a tot Cornellà, el Prat, Esplugues, l'Hospitalet, Sant Joan Despí, Sant Boi i Santa Coloma de Cervelló. El dia que més es consumia era dissabte i el que menys, dimecres.

En la darrera anàlisi de l'EMCDDA, la metròpoli ja no ocupava la primera posició a la llista. El 2021, la capital catalana i la seva rodalia van ser la vuitena re-

Capital europea de la droga silenciosa

Barcelona i la seva àrea metropolitana es van convertir l'any 2017 en la primera regió de tota Europa en presència de cocaïna a les aigües residuals. Avui el territori ha perdut aquest dubtós honor. Com ha afectat la pandèmia el mercat d'aquesta substància il·legal? Quin paper té la metròpoli en la distribució continental?

gió del continent en consum de cocaïna i, encara que dimecres continuava sent el dia en què menys restes es trobaven a l'aigua, el dia de més consum era diumenge. Si guí com sigui, al territori el seu ús és molt elevat, i a diferència de centres empresarials com Zuric, Basilea o Brussel·les, en els quals durant la setmana hi ha un fort consum, a casa nostra la presència de cocaïna a la depuradora es dispara el cap de setmana.

"Les persones que arriben al

nostre servei d'anàlisi normalment utilitzen la cocaïna de forma recreativa", explica Ventura. "Veiem gent que la pren per jugar al pòquer o a les cartes en general", afegeix. Així, tot i que de vegades s'associa a les feines estressants, en el cas de la metròpoli la substància està emparentada amb la festa. "Hi ha qui l'utilitza com un estimulante de curta durada per gestionar la part depressora de l'alcohol, per això és una droga que està associada al turisme de bor-

ratxera: permet sortir de nit durant dies seguits i continuar bevent", assegura Ventura. Aquest fet explicaria la davallada del consum de la substància al territori metropolità entre el 2017 i el 2021. Amb la pandèmia va caure l'arribada de turistes i, per tant, l'ús de la substància en el seu vessant festiu.

Tanmateix, segons l'integran d'Energy Control, el turístic no és l'únic tipus de consum. "La cocaïna s'adapta a gairebé tots els contextos, perquè el seu efecte no

és tan visible com el d'altres drogues. És a dir, pots anar a la feina si t'has fet una ratlla", diu per afegir que "és una substància silenciosa". A més, en paraules de Ventura, agrada més als homes. "És una droga que promou la seguretat, que et fa sentir gran. Per això el problema és quan enganxa algú amb l'autoestima baixa o una persona addicta a la feina", afirma. En aquest cas, un ús diari pot derivar en problemes cardiovasculars greus.

Així es compra

● Des del diari *Línia* hem intentat posar-nos en contacte amb un traficant de cocaïna per entendre com funciona la distribució d'aquesta substància. A través de l'aplicació Telegram, vam buscar grups que es ventaven de vendre armes i drogues. En aquesta xarxa no n'hi ha pocs. Tot i que no teníem gaires esperances que l'administrador d'un d'aquests grups ens respongués, un ho va fer. En un principi semblava que hi podríem parlar. "El temps són diners i jo guanyo entre 1.500 i 5.000 euros en 10 minuts; quant pagareu pel meu

parlat amb el Dídac, que va iniciar-se en el consum de cocaïna quan tenia 20 anys i que ara en té més de 40, perquè ens detallí com compra la droga. "El contacte d'un camell és molt fàcil d'aconseguir sempre que ho facis a través d'altres persones que consumeixen", afirma. "És tan senzill com escriure un missatge de WhatsApp i dir que vens de part d'algú", afirma per afegir que alguns venedors prefereixen els SMS per seguretat. Un cop establert el contacte, relata el Dídac, el venedor pregunta "quant es vol" per referir-se als grams de cocaïna. "Fa temps,

"T'obren la porta i veus els seus dos fills corrent pel saló... Et porten a la cuina, on tenen un pot de ColaCao i 50 grams de cocaïna a dins"

temps?", va deixar-nos anar. "Jo escullo el lloc per a l'entrevista, no vosaltres", va afegir quan vam dir-li que seria una conversa telefònica i que no li pagaríem res. Finalment, el traficant va declinar la nostra oferta.

Segons l'Oficina de Nacions Unides contra la Droga i el Delicte (UNODC), des de la pandèmia ha augmentat la venda de drogues a través de les xarxes, però és molt probable que el traficant amb el qual vam parlar fos un fanfarró. "Moltes de les operacions d'aquesta mena es fan amb criptomonedes i és difícil rastrejar-les", explica el mossos Albert Palacios, sorprès per l'actitud del nostre contacte.

Més enllà d'això, des del diari hem

tenia un camell que em preguntava quants pantalons volia... És bastant sospitós que algú a les tres de la matinada et parli de pantalons", diu rient. Els venedors prefereixen anar a casa del consumidor, perquè al carrer hi ha càmeres. "Res de parcs ni cantonades", explica. També venen en cotxe. "Hi pugues, fan una volta, et donen la droga i et deixen en un altre punt", relata.

Tot i que no és habitual, ell ha pogut anar al pis d'algun dels seus venedors de confiança i l'escena està lluny de les pel·lícules de gàngsters. "T'obren la porta i veus els seus dos fills corrent pel saló... Et porten a la cuina, on tenen un pot de ColaCao i 50 grams de cocaïna a dins", conclou.

PER QUÈ LA METRÒPOLI?

L'Estat espanyol és el desè país del món on més cocaïna hi ha i, per darrere de Bèlgica i dels Països Baixos, el tercer d'Europa. Alhora, Barcelona és un dels principals ports d'entrada d'aquesta droga al continent. Així ho confirma un estudi de l'Oficina de Nacions Unides contra la Droga i el Delicte (UNODC), que assegura que, de cada 100 quilos d'aquesta droga al món, quasi tres són a l'Estat. És una xifra notable si tenim en compte que el 41% de la cocaïna és a Colòmbia, l'11% als Estats Units i vora el 6% a l'Equador i al Brasil, respectivament.

El professor de Fenomenologia Criminal Ricardo Magaz alerta que "Espanya rep droga de tot el món que s'introdueix per Galícia, Algesires, València i Barcelona". De fet, durant l'any 2020, segons l'UNODC, la policia va confiscar més de 3.000 quilos de cocaïna a la metròpoli. Sense anar més lluny, el passat 31 de gener se'n van intervenir 1.340 al Port de Barcelona camuflats en un carregament de cacau provinent de l'Equador. El maig del 2022 van ser 1.500 els quilos intervinguts que venien del Panamà. Són dues de les operacions en les quals se n'ha trobat més en la darrera dècada.

Montserrat Iglesias-Lucía, directora de l'Escola de Prevenció i Seguretat Integral de la UAB, aprofundeix en la idea i assegura que "Barcelona és estratègica per al tràfic de cocaïna, perquè a més de les vies d'accés aèries i terrestres, té la marítima". "Això fa que sigui un port d'entrada de la droga, tant per abastir la ciutat com per a la resta d'Europa", afegeix. Per la seva banda, Magaz afirma que normalment la droga ve en els contenidors de vaixells de càrrega o en embarcacions dels mateixos narcotraficants. En el primer cas, els delinqüents subornen treballadors del port perquè facin com qui no ho veu quan algú va a buscar el contenidor amb la droga. "És el que s'anomena tècnica del ganxo cec", afirma Magaz. En un port com el de Barcelona, en el qual cada any arriben 3,3 milions de contenidors, és quasi impossible detectar les entrades il·legals.

Alhora, l'Estat espanyol, els Països Baixos i Bèlgica són els centres de distribució d'aquesta droga. L'Europol diu que en el cas estatal això té a veure amb la proximitat històrica i lingüística amb Llatinoamèrica i amb la reconversió de les rutes utilitzades per al tràfic d'haixix amb el nord d'Àfrica per moure la cocaïna.

A diferència d'altres drogues com l'heroïna o la metamfetamina, la cocaïna és una substància de preu elevat relacionada amb les classes socials altes

Els sindicats dels Mossos d'Esquadra denuncien que els caps del cos policial no fan esforços per perseguir el tràfic de cocaïna perquè donen pocs resultats mediàtics

UN MERCAT AMB MÚSCUL

Quan va esclatar la pandèmia i es van establir confinaments, a Energy Control va haver-hi preocupació. Pensaven que hi hauria menys circulació de droga i, per tant, més adulteració i més riscos per a la salut dels consumidors. No va ser així. "El 2018 i el 2019 hi va haver més o menys el doble de producció de cocaïna a Colòmbia, i la droga que arribava a casa nostra era més pura", explica Ventura. Això, sumat a la crisi pel coronavirus, feia preveure problemes en les vies de subministrament, però l'organització va veure que "els productors i les rutes de distribució són molt resistents i no han hagut de rebaixar la puresa de la cocaïna".

El preu d'aquesta substància també mostra com és d'imperforable el mercat de la droga. Segons dades d'Eurostat, el gram de cocaïna que es ven al carrer ronda els 60 euros de mitjana, un dels preus més baixos dels darrers 30 anys. També un dels preus més baixos de tota Europa. Dit d'una altra manera, el preu de la droga no va patir cap efecte per la pandèmia, com tampoc es veu afectat per la inflació o per la geopolítica.

Tot això preocupa Palacios, que considera que la presència d'a-

questa droga a Catalunya és cada vegada més gran. "El perill és que es tracta d'una substància que dona molts diners, i les màfies, quan s'enriqueixen, compren armes de foc per protegir-se", diu. Per contra, lamenta, els recursos que es destinen a perseguir la distribució de cocaïna van a la baixa. "A diferència de la marihuana, que genera olor i malestar, o els narcopisos, que van associats a la marginalitat, la cocaïna és una droga que no encén les alarmes i, per aquest motiu, els caps dels Mossos no hi posen recursos", afirma. A més, per perseguir-la calen molts recursos, com agents a peu de carrer que puguin obtenir informació en bars o fer escoltes telefòniques. "Sis mesos d'investigació acaben amb dos detinguts i només mig quilo de cocaïna", explica. "Els caps es guien per les estadístiques i no volen dedicar recursos a una feina que dona pocs resultats mediàtics", denuncia. "Si es fes una investigació com la que es va fer al Parlament britànic, s'ho prendrien més seriosament", sentència.

Un reportatge d'**Albert Alexandre**

Conversa amb Ernest Maragall

» Espai Línia acollirà dimecres 15 de febrer a les 18:00h una conferència del candidat d'ERC
 » L'acte s'emmarca en el cicle *La ciutat metropolitana: progrés i futur* que organitza el Línia

L'àrea metropolitana barcelonina és una realitat menystinguda informativament com a entitat geogràfica, política i social, i el diari metropolità *Línia* vol fer-la visible, a més d'enfortir el sentiment de pertinença a aquesta comunitat.

És per això que, sumant esforços amb Espai Línia, el diari del Grup Comunicació 21 impulsa un cicle de conferències que, amb el títol de *La ciutat metropolitana: progrés i futur*, pretén ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable. Un marc de diàleg constant i constructiu que contribueixi a combatre l'excepcionalitat que suposa l'abandonament informatiu d'una realitat tangible com la metròpoli barcelonina.

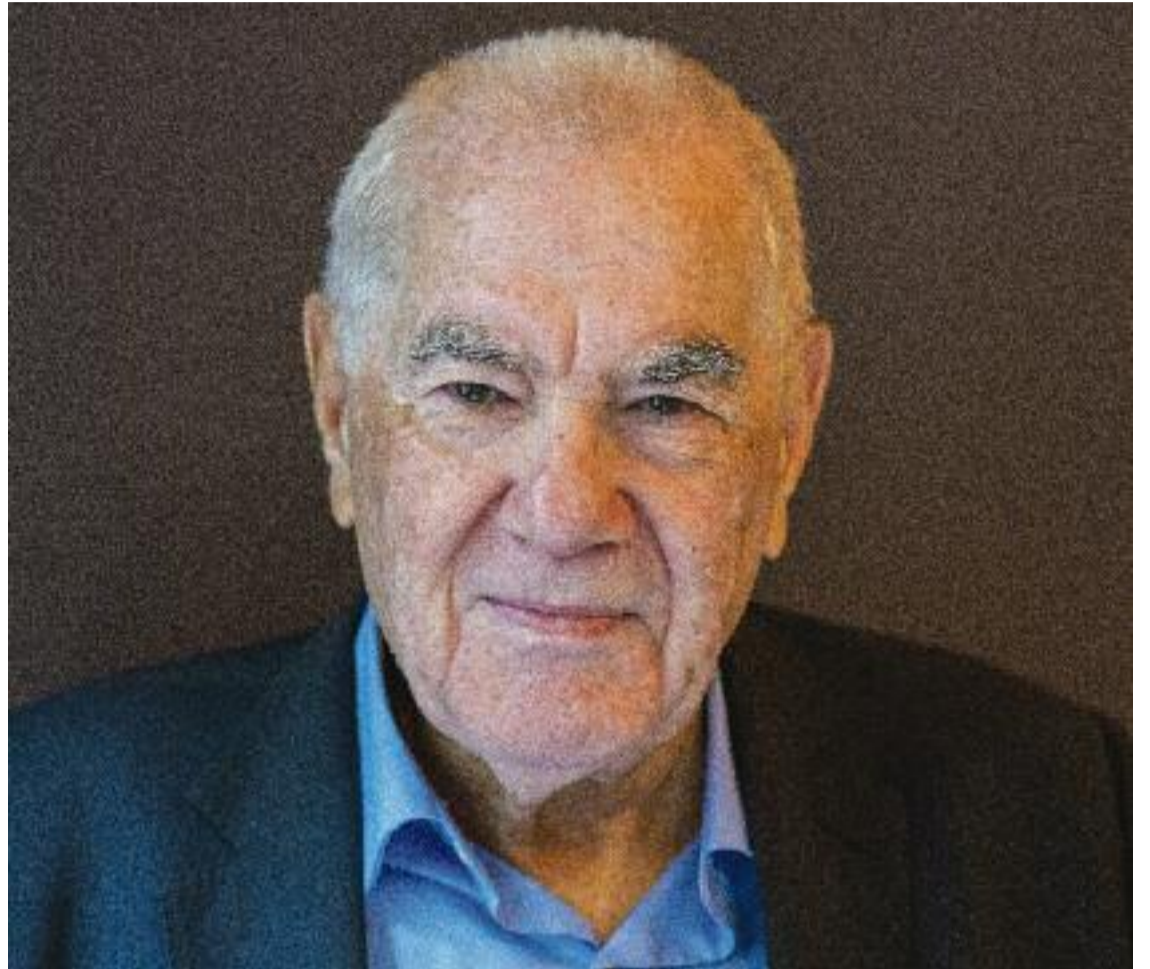
És en aquest context que s'emmarca la conversa amb el candidat d'ERC a l'alcaldia de Barcelona, Ernest Maragall, que tindrà lloc dimecres 15 de febrer a les 18:00h a Espai Línia (**carreter Girona 52, Barcelona**). L'entrada és lliure i oberta a qualsevol persona que estigui interessada en el debat metro-

polità, i hi haurà torn obert de preguntes al final. La conferència serà en format conversa amb un periodista del diari *Línia* i versarà sobre els principals reptes que afronta el territori, vistos, en aquest cas, des de la identitat local de la capital barcelonina, però amb el prisma global de l'àrea metropolitana.

El cicle de conferències va estrenar l'any amb Jaume Collboni, candidat del PSC a l'alcaldia de Barcelona, el 16 de gener, i amb Antonio Balmón, alcalde de Cornellà i vicepresident executiu de l'AMB, el 18 de gener.

UN ESPAI OBERT A TOTHOM

► Espai Línia és el primer centre de comunicació de proximitat. El local, de 368 metres quadrats, està obert a tothom. A més d'exposicions de gran format, acull conferències i debats, i posa a disposició d'entitats i d'organitzacions, gratuïtament, una sala de conferències perfectament equipada.

Ernest Maragall, retratat pel *Línia*. Foto: Juan Cabré

525 mitjans associats

associació de mitjans d'informació i comunicació

amic

“Mitjans de proximitat, periodisme de confiança”

www.amic.media

L'eix comercial Fabra Centre i l'Eix Nou Barris també van donar la benvinguda a l'any nou xinès. La comunitat asiàtica va donar el tret de sortida del nou any el 4 de febrer i aquests dos eixos comercials es van unir a les celebracions.

Relleu a Barcelona Comerç

- » Salva Vendrell deixa la presidència gairebé set anys després i presidirà el Gremi de Restauració
- » Pròsper Puig ja és oficialment el nou president i aposta per la continuïtat i per assolir nous reptes

ENTITATS ▶ El fins ara president de la Fundació Barcelona Comerç, Salva Vendrell, va decidir deixar fa pocs dies el seu lloc després de gairebé set anys al capdavant de l'entitat. Vendrell, que va assumir el càrrec el maig del 2016 en substitució de Vicenç Gasca, fa un pas al costat després d'haver estat nomenat president del Gremi de Restauració.

El relleu de Vendrell l'agafa ara Pròsper Puig, vicepresident primer de Barcelona Comerç. Puig va ser nomenat president interí, quan Vendrell va deixar el càrrec, a l'espera de la trobada del patronat de l'entitat, que es va fer el 2 de febrer. En aquesta trobada s'havia de ratificar Puig a la presidència o obrir un període de 15 dies durant el qual es podrien presentar candidatures alternatives. Durant la trobada, el patronat va ratificar el president interí com a nou líder de l'entitat amb la unanimitat de tots els assistents a la reunió extraordinària.

PUIG, IL·LUSIONAT

Puig és mestre artesà alimentari i propietari de l'emblemàtica Cansaladeria Puig de Sant Andreu. Des de fa vuit anys és president de l'Eix de Sant Andreu i el 2016 va ser escollit vicepresident primer de Barcelona Comerç. També és president de la Federació Catalana de Carnissers Cansalders i Xarcuters.

Després d'haver estat ratificat com a nou president de Barcelona Comerç, en les seves primeres declaracions ha destacat la trajectòria de l'entitat en els últims temps. "Fa set anys que vam posar el tren a la via, hem modernitzat l'entitat i hem aconseguit que la veu del comerç de proximitat s'escolti aquí i a Europa", afirma Puig. El nou president afegeix que seguirà treballant "en la mateixa línia" i reafirma la voluntat de continuar avançant cap a la creació d'un Observatori del Comerç que acompanyi el comerç de la ciu-

Vendrell deixa la presidència i el seu relleu és Pròsper Puig. Fotos: ACN i Barcelona Comerç

tat en els nous reptes que se li plantegin, com ara el de la capitalitat europea.

A més, en declaracions a aquesta publicació abans de la ratificació, Puig afirmava que un cop Vendrell va decidir assumir la presidència del Gremi de Restauració, el repte de lide-

rar Barcelona Comerç l'il·lusionava molt. Així doncs, s'ha acabat complint el seu desig.

22 EIXOS

Actualment la Fundació Barcelona Comerç, que va ser fundada l'any 2004 després que el 2000 sis eixos comercials comencessin

a treballar en el projecte, està formada per 22 eixos comercials repartits pels diferents districtes de la ciutat i representa més de 25.000 comerços que col·laboren sota el lema 'Fent Barri, FEm Ciutat' i cinc pilars: competitivitat, professionalització, sostenibilitat i responsabilitat.

territori línia

36 municipis
metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniatarxa.cat grup comunicació21 el diari metropolità

A PROP

consum sostenible i de proximitat

Barcelona vol ser la capital del comerç de proximitat

Foto: Ajuntament

d'un model de ciutat europea amb barris revitalitzats, capaços de preservar una manera de viure més sostenible i allunyar-se de la desertització comercial, que amenaça les ciutats europees.

Tot i que no hi ha una decisió oficial, la regidora de Comerç s'ha mostrat molt optimista

La Declaració Institucional aprovada pel Plenari del Consell Municipal manifesta el compromís de l'Ajuntament per continuar treballant, conjuntament amb els impulsors del sector comercial i amb altres institucions públiques i privades, perquè Barcelona sigui la primera ciutat que aculli la Capitalitat i que, alhora, esdevingui la seu de l'Oficina Tècnica del programa europeu.

La declaració també expressa la voluntat de donar a conèixer al món la qualitat, la innovació i la professionalització del comerç barceloní i de promoure, fomentar i enfortir el model comercial de cara al futur. Un model que es considera una peça clau per a la creació de riquesa i llocs de feina, per a la humanització de l'urbanisme, per generar convivència i seguretat i per vertebrar la mateixa ciutat.

Europa

El Parlament Europeu ha aprovat la proposta presentada per Barcelona Comerç i Vitriures d'Europe per crear la Capital Europea del Comerç de Proximitat. Ho ha fet en un acte solemne celebrat a Estrasburg, i el Plenari del Consell Municipal de Barcelona ha aprofitat l'avinentsa per demanar públicament que la ciutat sigui la primera seu d'aquesta

iniciativa. De moment, no hi ha una decisió oficial, tot i que la regidora de Comerç, Montserrat Ballarín, s'ha mostrat optimista sobre aquesta possibilitat.

Inspirada en la Capitalitat Europea de la Cultura, aquesta proposta busca que anualment una ciutat diferent aculli accions divulgatives per reivindicar la importància d'aquesta activitat. L'objectiu final és promoure el comerç al detall i local i contribuir a la conscienciació

col·lectiva de la seva importància econòmica i social en tots els països que formen la Unió Europea.

Els eurodiputats promotors de la iniciativa destaquen que la manca de comerç de proximitat pot contribuir a la degradació social, econòmica i física dels centres i districtes urbans i, fins i tot, desembocar en un cercle viciós de deteriorament de la seguretat. Per als impulsors, la Capitalitat contribuirà a assegurar la supervivència

Quatre mercats de Barcelona instal·len caixers automàtics com a prova pilot

Mercats

Des d'aquest mes, quatre mercats de Barcelona disposen d'un caixer automàtic per als usuaris que necessitin treure o ingressar diners al seu compte corrent. Es tracta d'una prova pilot de l'Ajuntament per combatre la desertització bancària, és a dir, la manca de caixers als carrers de la ciutat, i s'emmarca en un pla més ambiciós que preveu la instal·lació, abans de finals d'aquest any, de 161 caixers repartits pel territori.

Els mercats són un dels espais escollits per ubicar-hi els caixers, per la seva proximitat als veïns i als punts de trobada comercials. De moment, s'ha activat la prova pilot en quatre equipaments: el del Besòs, el

de Sants, La Llibertat i Sant Antoni. Durant un any es comprovarà el bon funcionament de la mesura i, si s'escau, s'ampliarà a altres emplaçaments.

La iniciativa és fruit d'un conveni entre l'Institut Municipal de Mercats i el Banc de Santander, que és qui aporta els terminals. Els aparells, a més, permeten l'ingrés d'efectiu als comerciants, que ja no hauran de sortir del mercat amb la recaptació a la butxaca. L'empresa també ha facilitat dispensadors que permeten el canvi de bitllets per monedes.

Segons l'Ajuntament, l'objectiu de l'acord és que el 100% dels barris tinguin accés als serveis financers, ja que, ara mateix, un terç de les persones més grans de 75 anys no poden utilitzar la banca electrònica.

Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat

Impulsant l'alimentació sostenible i responsable

Sostenibilitat

El passat 17 de gener, l'auditori del Parc Tecnològic de Barcelona Activa va acollir la primera trobada d'entitats beneficiàries del programa *Impulsem el que fas*, una línia d'ajuts per dinamitzar el teixit socioeconòmic dels barris i districtes que en sis anys ha injectat 17 milions d'euros en 807 projectes. En aquest procés han participat prop de 5.000 empreses i més de 20.000 persones, el 50% en risc d'exclusió social.

Molta gent va acostar-se a l'auditori per a la celebració, però les autèntiques protagonistes de l'acte van ser les 540 entitats impulsores de projectes dirigits a aconseguir un canvi de model de consum més responsable i garantir una alimentació sana, justa i sostenible a la ciutat. El resultat són 122

projectes finançats que han impulsat l'alimentació sostenible i el consum responsable a Barcelona.

Les entitats van aprofitar l'acte per fer una reflexió sobre la feina feta i valorar públicament la iniciativa, que ha permès teixir connexions amb altres entitats que tenen finalitats comunes. Un bon exemple n'és Keras Buti, una cooperativa de consum per a la distribució i venda de productes agroecològics i de proximitat que treballa per reconnectar Barcelona amb el parc agrari del Baix Llobregat i que gràcies al programa ha pogut impulsar un node de distribució al barri de la Marina i, finalment, obrir la botiga agroecològica i espai comunitari. Ho ha pogut fer gràcies als contactes fets a través d'*Impulsem el que fas* amb el teixit econòmic i social del barri.

Una altra entitat que va reivindicar-se va ser la cooperativa d'innovació social Tar-puna, que va voler fer èmfasi en el suport tècnic i l'acompanyament rebut al llarg de tot el procés. Els seus responsables també van destacar la bona acollida que reben les propostes innovadores, com la iniciativa que van presentar de gestió descentralitzada de la matèria orgànica.

La jornada també va servir per descobrir molts altres projectes, com les comunitats educatives i productores locals de l'Assemblea de Cooperació de la Pau a Sants, l'escola de consum conscient de l'espai ambiental, l'Aula Gastronòmica del Mercat de Sants, els tallers inclusius de Zero Waste Bcn, el Menjador de Ca la Rosa o la Xarxa Agroecològica de Menjadors Escolars de Catalunya, entre altres.

EN PRIMERA PERSONA

“Volem que el barceloní de tota la vida torni al Gòtic”

Joan Mach
Granja Dulcinea
(Petritxol, 2)

El propietari de la Granja Dulcinea (Petritxol, 2), establiment associat a Barna Centre, reivindica el comerç de proximitat i demana als barcelonins que no permetin que els turistes els prenguin les tradicions més nostrades, com la de passejar pel barri Gòtic i menjar-se una bona xocolata amb xurros en una granja històrica. El secret per aconseguir-ho és saber triar el millor moment, apunta.

Alguns diuen que el Gòtic està reservat als turistes.

En absolut. Nosaltres tenim clients molt fidels des de fa molt temps. I aquest any hem observat que torna a venir la gent jove, els de vint a trenta anys.

És una bona notícia.

Molt bona. Ara només falta que la resta de gent perdi la por de venir al centre.

Què diu, ara?

Sí, l'excusa que diuen és que més avall de plaça Catalunya no s'hi pot caminar... Però si ells abandonen, cada vegada hi haurà més turistes. Nosaltres reclamem que el barceloní de tota la vida torni a passejar-se pel Gòtic.

Una altra excusa són les cues per accedir als establiments.

El client nacional es concentra als caps de setmana i a les tardes, per això hi ha cues. Però si vens a la granja, per exemple, un dimarts a la tarda o un dissabte al matí, hi trobaràs lloc i hi estaràs perfectament. Només fa falta tenir una mica de picardia per saber quan hi has de venir.

Fotos: Ajuntament

Els comerços de 26 barris podran obrir 30 diumenges i festius enguany

Foto: Ajuntament

Calendari

La Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona han fet pública la llista definitiva de diumenges i dies festius que els comerços de la ciutat podran obrir al llarg d'aquest any. Els dies determinats corresponen a la campanya comercial de Nadal. Són els següents: el 8 de gener; l'1 i el 26 de novembre; i els dies 3, 6, 8, 10, 17, 24 i 31 de desembre.

A més, com a fruit de l'acord per ampliar la delimitació dels dies d'obertura en espais turístics, els establiments comercials que estan inclosos en la Zona de Gran Afluència Turística també podran aixecar la persiana 20 dies entre el 15 de maig i el

15 de setembre. Així ho recull l'acord per ampliar la delimitació i els dies d'obertura comercial en aquesta zona de la ciutat, que també va acompanyat d'un acord social. Aquesta àrea inclou els barris més turístics de Ciutat Vella, l'Eixample o Sant Martí, però també Sants, Hostafrancs, el Poblesec, les Corts, Sant Gervasi-Galvany, el Putxet i el Farró, Vallcarca, el Baix Guinardó o el Poblenou. En aquestes zones, els comerços podran obrir també el 21 i el 28 de maig; els dies 4, 5, 11, 18, 24 i 25 de juny; el 2, 9, 16, 23 i 30 de juliol; els dies 6, 13, 15, 20 i 27 d'agost; i el 3 i el 10 de setembre.

En total, doncs, els establiments comercials de 26 barris de Barcelona podran obrir 30 diumenges i dies festius durant aquest any 2023.

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

El palau més eclèctic de Puig i Cadafalch

EIXAMPLE/ Tot el protagonisme del Quadrat d'Or se l'emporten la Pedrera, la Casa Batlló, la Casa Amatller o la Casa Lleó Morera, però hi ha moltes obres modernistes en aquell quadrat no tan conegudes i igual d'importantes per a la història de Barcelona. Una d'elles és el Palau del Baró de Quadras (Av. Diagonal, 373), l'actual seu de l'Institut Ramon Llull, i una de les que reuneix més variants estilístiques diferents.

El baró Manuel Quadras va encarregar a Josep Puig i Cadafalch la reforma d'un antic bloc de pisos, però l'arquitecte no va poder resistir-se a fer una reforma integral de l'edifici. Ho va fer entre els anys 1902 i 1903 i el resultat va ser una construcció eclèctica per antonomàsia, que segueix diferents estils arquitectònics tant a l'interior com sobretot a l'exterior.

Combina des de l'estil plateresc propi del nord d'Europa fins al secessionisme vienès, a la façana de Rosselló

La façana principal segueix un estil plateresc que recorda els edificis gòtics del nord d'Europa, on es poden veure flors, escuts heràldics i escultures d'estil medieval, un treball escultòric d'Eusebi Arnau i Alfons Juyol. En canvi, la façana del darrere, que mira al carrer de Rosselló, està dominada

Foto: Ajuntament

per l'estètica del secessionisme vienès, molt més estilitzada i emmarcada en l'estil modernista. A l'interior del palau hi trobem la mateixa voluntat d'eclècticisme: s'hi poden trobar estils tan dispars com el modernisme, el neogòtic i el neoàrab.

EL MILLOR MOMENT DE L'ARQUITECTE
Els barons de Quadras, Manuel Quadras i la seva dona, Joana Anna Veiret i Xipell, ja sa-

bien que podia passar, perquè Puig i Cadafalch era un dels grans arquitectes del moment, al costat d'Antoni Gaudí i de Lluís Domènech i Montaner, i el seu geni anava molt més enllà dels encàrrecs que li feien. La comanda li va arribar, a més, en el millor moment de la seva carrera. Havia enllestit la Casa Amatller, el Palau Macaya i el Palau Serra (seu actual de la Diputació de Barcelona) i ja tenia al cap les pròximes grans

obres, la Casa Terradas i la fàbrica Casarmona (actual CaixaForum). Posteriorment, encara va construir la plaça d'Espanya i va ser un dels artífexs de l'Exposició Internacional de Barcelona, el 1929.

Tot i l'ample repertori, la Ruta del Modernisme reserva un espai per al Palau Quadras, un bon exemple de la llibertat creativa que tenien els arquitectes durant el Modernisme.

Fes un viatge en el temps des del cor del barri del Putxet

SARRIÀ - SANT GERVASI/ El barri del Putxet és avui part d'un districte i d'una ciutat bulliciosa, però hi va haver un temps en què era el lloc d'estiueig preferit de la burgesia catalana. Encara ara hi queden vestigis d'aquest passat i és divertit descobrir-los passejant per diferents carrers del barri.

Tot va començar a les acaballes del segle XIX, un temps en què els propietaris de la Barcelona industrial es van fer construir torres envoltades de jardins majestuosos amb una verdor que sobresortia entre els enreixats. Tot aquell ambient, i aquells diners, es poden sentir en veure les edificacions d'aquella època que encara queden a la zona a tocar del cor de l'antic Putxet. Algunes torres encara conserven un dels símbols d'aquella època, la torratxa, com la del número 21 del carrer de Cadis. Són antigues talaies que els propietaris es feien construir per poder veure el mar des de casa.

Si anem cap al carrer del Putxet, descobrirem una de les joies del barri, l'antiga finca de la família Bertran i Musitu, tan extensa que va ser coneguda durant molts anys com el "bosc Bertran".

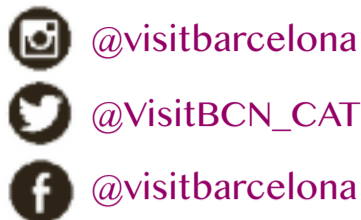
Foto: Ajuntament

Una casa molt racional al barri de Vallcarca

GRÀCIA/ La racionalitat també pot ser molt bonica, i la Casa Barangé (Pl. Mons, 4) és una bona mostra d'això. Aquesta casa cúbica dissenyada per Ricard Churrucà és una veritable joia del racionalisme i un dels exponents del Grup d'Arquitectes i Tècnics Catalans per al Progrés de l'Arquitectura Contemporània, conegut popularment com el GATCPAC, un col·lectiu que va impulsar a Barcelona les idees d'avantguarda que Le Corbusier o l'Escola Bauhaus van popularitzar a Europa durant els anys trenta del segle XX.

Foto: Ajuntament

la Barcelona desconeguda

Una masia catalana tradicional que amaga un passat romà

Foto: Ajuntament

SANT ANDREU/ Ca l'Armera, també coneguda com a Can Ros o fins i tot com a Can Peguera, és un recordatori que Barcelona i Sant Andreu no han sigut sempre urbans i industrials. Els seus orígens es remunten al segle XVI, tot i que aquella primera edificació va ser enderrocada el 1714. L'edifici actual és posterior a aquella època, però gràcies a la seva bona conservació ens permet fer-nos una idea de com eren les grans masies que dominaven Barcelona abans de la Revolució Industrial.

La masia és un edifici de planta quadrada, obert als quatre vents, compost de planta baixa, planta pis i golfes. Hi trobem també un cos de galeries i una capella. A l'interior encara podem admirar la decoració original del segle XVIII, i s'hi conserven eines i paraments agrícoles de l'època. No només

és un dels darrers vestigis agrícoles de la ciutat, sinó que també és un dels llocs més apropiats per descobrir com era en realitat la Barcelona preindustrial.

SALVADA PER LA FAMÍLIA ROS

Ca l'Armera estava situada en un lloc estratègic, al camí que conduïa des d'Horta fins a Sant Martí de Provençals. Se la coneix com a Can Ros per un dels seus últims propietaris, Ignasi de Ros i de Puig, que la va convertir en punt de referència econòmic i social a Sant Andreu fins al 1952.

La família Ros és, a més, la responsable que avui encara puguem admirar la masia, perquè quan van vendre les setze hectàrees i mitja al Patronat dels Habitatges del Congrés Eucarístic, amb l'objectiu de construir-hi

habitatge obrer, van exigir que es respectés el perímetre de la masia.

En la nova urbanització de l'espai es van fer 2.729 habitatges i 258 locals comercials, però es va preservar l'edificació original.

ORÍGENS ROMANS

L'any 1955, durant unes obres al carrer Cardenal Tedeschini, al davant de la masia, es va descobrir que els seus orígens podrien ser encara més antics. Sota terra es van trobar unes sitges plenes de material ceràmic, que va ser identificat com a ibèric i romà. Això fa pensar que aquesta masia, que va ser un punt clau des del segle XVIII fins als anys cinquanta del segle XX, podria haver estat un punt de referència agrícola ja des de l'època en què els romans dominaven Barcelona.

Horta-Guinardó

La casa del Baró de Sant Lluís

La masia de Can Baró (Pl. Can Baró, 1-3), al vessant sud del turó de la Rovira, acull una escola de barri en un entorn dens i urbanitzat al Guinardó, però fa uns quants anys era una construcció aïllada que dominava els amplis terrenys adjacents. Parlem, com a mínim, de l'any 1674, la data que figura en una llinda de pedra a la façana de la masia i que ens recorda el passat de la finca.

És un mas de planta basilical i coronament en corba. Té tres plantes amb golfes. A la façana, simètrica, hi ha tres balcons al primer pis i tres finestres al segon. Blocs de pedra escairats decoren les obertures i sobresurten de la façana. A les golfes ja no queden les finestres originals. Al seu lloc hi ha un rellotge de sol que presideix la façana. L'edifici està catalogat com a bé amb elements d'interès.

URBANITZACIÓ DE CAN BARÓ

El nom de Can Baró li ve de finals del segle XVIII, quan el propietari, Josep Pascual de Pascali, va rebre el títol de baró de Sant Lluís, quan era ambaixador de l'Estat a Suïssa. La masia, la finca i l'entorn es van transformar definitivament pels volts del 1869, quan el propietari d'aleshores va engegar un projecte d'urbanització que va donar origen a l'actual barri al voltant del mas. Tots els terrenys del voltant van ser expropiats a favor de la Societat General d'Aigües de Barcelona.

Foto: Ajuntament

Una església, tres masies i molta memòria viva, tot al mateix parc

Foto: Ajuntament

SANT MARTÍ/ El parc de Sant Martí és un reducte de pau en un districte que va a cent per hora. També aporta un toc rústic i agrícola que s'agraeix, ara que tot sembla girar entorn de l'economia digital. Els tarongers i les oliveres són un recordatori del passat agrícola del barri, com també ho són les masies o fins i tot l'església de Sant Martí de Provençals, ubicada dins del recinte.

Però els veïns, particularment els més joves, coneixen el parc per la gran oferta d'activitats esportives i de lleure que es poden practicar al llarg de l'espai. Compta amb una plaça pavimentada on es pot jugar a pilota i diferents pistes públiques de jocs. Els visitants que busquen més tranquil·litat s'acostumen a refugiar vora l'estany i a les zones més ombrejades.

La vegetació del parc és prou abundant i molt variada, principalment mediterrània, i inclou àmplies zones de gespa i àrees ombrívols poblades d'arbres: xiprers, oms, pollanques i verns.

L'església de Sant Martí de Provençals és un vestigi del passat que dona fe de la llarga història d'aquest barri. De fet, el temple és una reconstrucció feta entre els segles XV i XVII, però els orígens de l'antiga vila són molt més antics.

Ca l'Arnó, Can Planas i Can Cadena, les tres masies que completen el conjunt, són ara equipaments públics al servei del barri: la primera és una ludoteca; la segona, un centre d'acolliment per a persones sense sostre; i la tercera, un centre agrícola que disposa d'un hort urbà i d'una granja.

El SESE rebrà el pròxim dissabte 25 de febrer a les 19.30 hores el Draft Gramenet, en partit corresponent a la 17a jornada de la Copa Catalunya femenina. L'equip buscarà pujar posicions superant un dels rivals més potents de la categoria.

El viatge de Di Bernardini

» Fisioterapeuta del CB Roser i jugador dels sèniors A i B, va deixar Itàlia per estudiar quiropràctica
 » “Quan crec que el SESE estava a prop de fitxar-me, van cessar el tècnic i tot va canviar”, reconeix

Toni Delgado
NOU BARRIS

“A Itàlia vaig deixar-ho tot, família, amistats i feina, i vaig aterrar a Barcelona en un pis provisional, sense saber ni una paraula d'espanyol i, sobretot, sense un equip on jugar”, recorda Jacopo Di Bernardini (Roma, 1990), fisioterapeuta i aler pivot del CB Roser.

Di Bernardini va arribar el setembre de 2021 carregat de somnis i matriculat a la prestigiosa Barcelona College of Chiropractic (Sarrià) per estudiar quiropràctica, ciència de la sa-

“Vaig aterrar aquí en un pis provisional i sense saber cap paraula d'espanyol”, recorda

lut que defensa que “l'estructura, alineació i funció correctes de la columna vertebral són essencials per al bon funcionament del sistema neuromusculoesquelètic”.

El romà ja havia complert el seu somni de ser fisioterapeuta d'un equip d'elit, com l'Urania Basket Milano, de la Sèrie A, i també s'havia topat amb la realitat: “Els sous són molt baixos, la feina t'ocupa gairebé tot el dia i hi ha poques jornades lliures perquè s'entrena per Nadal, Setmana Santa i vacances, i sols preocupar-te també de l'aigua, les tovalloles, el gel, els fàr-

macs...”. L'experiència, “meravellosa”, també el va ajudar a saber que necessitava un canvi en la seva vida.

LA SEVA GRAN PASSIÓ

El bàsquet és la seva gran passió des que, amb 7 anys, va arribar a La foudre, l'equip d'un petit col·legi que es va acabar fusionant amb el Basket Club Casaletto i, més endavant, amb l'APD Vigna Pia. Després de la seva cessió a la Fortitudo Roma, va tornar a l'APD Vigna Pia, on va ser capità del primer equip, va jugar diverses finals i va guanyar un campionat. A Milano ha competit amb el Basketown ASD, el Social Osa Basket i el Polisportiva Varedo Basket, de la Sèrie D, la cinquena categoria.

El fisioterapeuta Emiliano Bonci va ser qui li va fer estimar la fisioteràpia: “Va ser molt amable i generós amb mi perquè em va respondre moltes preguntes i em va regalar un munt de consells. Gràcies a ell vaig saber a què volia dedicar-me”.

L'APD VIGNA PIA

A l'entrevista es presenta amb una dessuadora del seu estimat APD Vigna Pia, vermella com els colors del CB Roser. Abans d'iniciar la seva història amb el conjunt eixamplenc es va entrenar un temps amb el SESE: “Quan crec que estaven a prop de fitxar-me, van cessar l'entrenador i amb el nou la meva situació va canviar”. El delegat li va donar una llista de contactes i un d'ells era Juan Hereza. El CB Roser tenia força le-

Jacopo Di Bernardini amb una pistola de massatges. Foto: Luca Soldà

sionats i el romà va començar a entrenar-se amb el grup.

“MÉS QUE COMPANYS”

“Quan en Juan em va dir que em mereixia jugar i tenir fitxa... Em vaig emocionar. Més que companys d'equip, al CB Roser som amics. Una gran família”,

celebra Di Bernardini, que aquest curs juga sobretot amb el sènior B, de Segona Catalana. Un grup “també espectacular” per als qui ja ha cuinat l'*amatriciana*, plat típic romà, a casa de Sergi Galceran, “el referent i un company increïble i generós”.

Com a fisioterapeuta del pri-

mer equip [també dona servei a jugadors i jugadores de la resta del club], l'entrevistat arriba força abans als partits per fer l'embenat als companys i acabar amb el seu abans de començar l'escalfament. “I si em faig mal jo?”

“Quan Juan Hereza em va dir que em mereixia jugar i tenir fitxa... Em vaig emocionar”, diu

Sempre els dic que també necessito un servei de fisioteràpia, eh”, explica. És una gran bromista.

EL BÀSQUET ALS GENS

“Si m'haguessin ensenyat a ser exterior, a driblar i llençar bé, jugaria a la Lliga ACB”, comenta, divertit. “El meu tir és bo, però no prou bo. Havia d'haver-lo treballat més quan era nen. Ja era molt alt i em resultava fàcil agafar rebots o fer cistelles. M'ho passava molt bé a la pista, i ara, encara més”, afegeix. Ho porta als gens perquè el seu pare, Stefano Di Bernardini, va fer carrera a la Virtus Roma.

LA SEVA MOTO

Quan pot escapar-se unes hores, es perd amb la seva moto i sense Google Maps, com quan gaudeix del Belvedere Tarpeo, el seu raconet favorit i amagat de Roma. “Està darrere del Campidoglio i et regala una vista preciosa del Foro romano. M'enduc una cerveseta, frueixo del solet i de mi mateix una horeta”, conclou, nostàlgic, Di Bernardini.

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniaxarxa

facebook

twitter

instagram

**Dimecres 15 de febrer
a les 18:00 h**

Organitza:

línia
el diari metropolità

Conversa amb
Ernest Maragall
Candidat d'ERC
a l'alcaldia de Barcelona

**La ciutat metropolitana:
progrés i futur**

Hi haurà torn obert de preguntes

La Casa dels Barris

espai línia

Entrada lliure

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

UCRAÏNA ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

www.cruzroja.es

BIZUM al **33512**

900 104 971

Envia **SMS** amb la paraula **UCRANIA** al **38088** i dona **3€***

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

5€ Manta (individual)

33€ Set cuina (5 persones)

20€ Tendals plàstics 4 x 6 metres

* L'import íntegre (3€ IVA *incl) del missatge es destinarà a Creu Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo, Euskaltel). Att. client 900 104 971 donativos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov / Ukrainian Red Cross Society

L'humor també existeix als videojocs i *Fashion Police Squad* ho demostra: salva la ciutat de les sandàlies amb mitjons i altres crims contra la moda. Per a PS 4 i 5, Switch i Xbox One i Series X/S.

No t'ho perdís

Foto: Guillem Roset/ACN

'Bad painting?'

El museu Can Framis de Barcelona (Roc Boronat, 116) acull des del 6 de febrer l'exposició *Bad Painting?* (en català, "Mala pintura?"), de l'artista Carlos Pazos. La mostra convida els visitants a reflexionar sobre què és una bona pintura i, per tant, a repensar quins són els criteris que determinen el nostre gust. Tal com ha explicat Pazos a l'ACN, l'exposició està formada sobretot per "pintures maltractades que possiblement mai veuríem penjades en un museu". De fet, moltes de les obres provenen del magatzem del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC).

Famosos

Una altra gala dels Grammy, una altra estatueta per a Rosalía (Sant Esteve Sesrovires, 1992). Ja fa anys que diem que l'artista sesrovirenca és imparabile, però és que no ens equivoquem. Després d'acumular una infinitat d'èxits amb el seu segon àlbum, *El mal querer*, la cantant s'ha tornat a coronar amb el trencador *Motomami*. La gira mundial del disc ha omplert estadis a tort i a dret, i ara aquest curós treball discogràfic li ha valgut el premi Grammy en la categoria de "millor àlbum llatí alternatiu o de rock". En aquesta 65a edició dels guardons, el darrer àlbum de Rosalía s'ha imposat als de Jorge Drexler, Mon Lafarte, Gaby Moreno i Fito Páez. Així, la catalana més global ja té dos gramòfons daurats: també el va guanyar pel seu segon disc. Pel que fa als Grammy Llatins, en l'última edició en va aconseguir quatre.

La fitxa

QUI ÉS?

R O S A L Í A

ÉS FAMOSA PER...

Ser una estrella internacional
Fa anys que té fans arreu del món

QUÈ HA FET?

Guanyar el Grammy a millor disc llatí
Pel seu tercer àlbum, 'Motomami'

A LES XARXES...

Havia de ser ella
Els seus seguidors celebren un premi merescut

Llibres

La llei de l'hivern
Gemma Ventura

Una noia vetlla el seu avi, i en la solitud absoluta té dues grans companyies: la de la memòria i la de la imaginació. Mentre els cirerers es despullen, la llei de l'hivern s'imposa recordant-nos que per renèixer cal deixar anar. Amb un aire intimista i màgic, aquesta novel·la fa visible l'invisible: les persones que no hi són, però que ens guien a cau d'orella.

Teatre

Quan ens haguem torturat prou
Martin Crimp

Inspirada en la novel·la *Pamela* de Samuel Richardson, l'obra planteja la relació de sis personatges de diversos estatus socials i edats que representen un joc perillós de poder i dominació. Explora el desig, els rols masculins i femenins, la fluïdesa del gènere o les possibles contradiccions entre feminisme i atracció sexual.

Al Teatre Nacional de Catalunya (TNC).

Música

Teia
Alba Careta Group

La cantant i trompetista Alba Careta publica el seu tercer àlbum, *Teia* (Segell Microscopi). El nom del disc fa referència a la fusta resinosa del pi o a una estella d'aquesta fusta que crema amb facilitat i que es fa servir per fer llum o foc. En aquest treball, la jove nascuda a Avinyó ha aplegat vuit cançons que parlen de les seves lluites i convenciments.

Pelis i sèries

Ànimes en pena d'Inisherin
Martin McDonagh

A una illa remota a la costa oest irlandesa, aquesta pel·lícula narra la història de dos amics de tota la vida que es troben en un carreró sense sortida quan un d'ells decideix tallar de cop l'amistat. L'altre, atònit, s'esforça per recuperar la relació, negant-se a acceptar el rebuig del seu amic de sempre. Un ultimàtum desesperat provocarà conseqüències traumàtiques.

ESTILS DE VIDA

Cada cop resistim millor el fred

Foto: Freepik

📍 SALUT

La teoria de Darwin sobre la selecció natural, que les espècies s'adapten al medi ambient i canvien per sobreviure, continua vigent i ara és més fàcil de demostrar gràcies a la tecnologia. Investigadors del CSIC han descobert, per exemple, que els habitants a Espanya han après a adaptar-se a les temperatures fredes extremes des de 1989. I des de 2009, a les més elevades. Han arribat a aquesta conclusió després d'analitzar 14 milions de morts a Espanya entre 1979 i 2018.

Tot examinant les dades, els investigadors s'han fixat en el fet que la mortalitat a conseqüència del fred s'ha reduït significativament, gairebé tres cops. El risc de mortalitat per culpa de la calor extrema també ha baixat, tot i que no tant, i només s'aprecia en l'etapa final de l'estudi, a partir de 2009.

Les conclusions de la recerca demostren que les persones ens estem adaptant, a poc a poc, a les temperatures extremes, de manera que en el futur tolerarem millor els contrastos. Tot i això, cal ajudar una mica la selecció natural, perquè el canvi és lent i nombroses persones vulnerables podrien veure's afectades pels extrems durant aquest hivern o l'estiu vinent.

Les claus

ADAPTACIÓ

Posar-se la roba adequada és la millor manera d'adaptar-se als contrastos de temperatura

DIETA

Una dieta rica en proteïnes ens ajuda a mantenir la calor i el consum regular d'aigua ens manté hidratats

HORARIS

A l'hivern cal aprofitar al màxim les hores de sol i a l'estiu evitar els moments més càlids del dia

EDIFICIS

Els espais de feina i les llars també s'han d'adaptar als canvis. No n'hi ha prou amb refredar o escalfar l'aire

Foto: Freepik

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

Millor amb transport públic.

Desplaça't per la ciutat en bus i metro,
el transport més integrat,
més sostenible i més còmode.

tmb.cat

Transports
Metropolitans
de Barcelona

BARCELONA't
amb TMB